

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΣΤ'

22 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1938

ΑΡΙΘ. 3

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

Πρὸς τοὺς Σεβασμιωτάτους Ἱεράρχας
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Συμπληροῦντες προγενεστέρην ὑπ' ἀριθ. 3056 τοῦ ἔτους 1935 ἐγκύκλιον ἡμῶν παρακαλοῦμεν ὑμᾶς Συνοδικῇ διαγωγῇ, ὅπως, χάριν τῆς ὁμοιομορφίας καὶ τάξεως ἐν ταῖς Ἱεραῖς Ἀκολουθίαις, κοινοποιῶντες αὐτοῦσιον τὴν παροῦσαν ἐγκύκλιον εἰς τὸν ἱερὸν Κλήρον τῆς καθ' ὑμᾶς Θεοσώτου Μητροπόλεως, διατάξῃτε αὐτόν, ἵνα οὕτως ἐφθεῖη μνημονεῦθ' ἐν αὐταῖς τοῦ ὀνόματος τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως ἡμῶν Γεωργίου, τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Διαδόχου Αὐτοῦ Παύλου καὶ τῆς συζύγου Αὐτοῦ Φρειδερίκης, τοῦ Παλατίου, τοῦ Ἔθνους καὶ τοῦ Στρατοῦ κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον :

Ἐν ταῖς Εἰρηνικοῖς :

Ἐν Εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν. Ὑπὲρ τῆς ἀνοθῆν εἰρήνης καὶ τῆς σατηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν. Ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου κλπ. Ὑπὲρ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν (δεῖνα), τοῦ Τιμίου Πρεσβυτέρου τῆς ἐν Χριστῷ διακονίας, παντὸς τοῦ Κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν. Ὑπὲρ τοῦ εὐσεβεστάτου Βασιλέως ἡμῶν Γεωργίου, τοῦ Διαδόχου Αὐτοῦ Παύλου, τῆς συζύγου Αὐτοῦ Φρειδερίκης, πάσης τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας, τοῦ Παλατίου, τοῦ Ἔθνους καὶ τοῦ Στρατοῦ, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἐν τῇ Ἐκτενεῖ :

Ἐἴπωμεν πάντες κλπ.

Ἐπι δεόμεθα ὑπὲρ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν (δεῖνα) καὶ πάσης τῆς ἐν Χριστῷ ἡμῶν Ἀδελφότητος. Ἐπι δεόμεθα ὑπὲρ τοῦ εὐσεβεστάτου Βασιλέως ἡμῶν Γεωργίου, τοῦ Διαδόχου αὐτοῦ Παύλου, τῆς συζύγου Αὐτοῦ Φρειδερίκης, πάσης τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας, τοῦ Παλατίου, τοῦ Ἔθνους καὶ τοῦ Στρατοῦ.

Ἐν τῷ Πολυχρονίῳ :

«Πολυχρόνιον ποιῆσαι Κύριος ὁ Θεός, τὸν εὐσεβεστάτον Βασιλέα ἡμῶν Γεώργιον, σὺν τῷ εὐσεβεστάτῳ Διαδόχῳ Αὐτοῦ Παύλῳ καὶ τῇ συζύγῳ Αὐτοῦ Φρειδερίκῃ. Κύρια φύλαττε αὐτοὺς εἰς πολλὰ ἔτη, εἰς πολλὰ ἔτη, εἰς πολλὰ ἔτη».

Ἐν τῇ Μεγάλῃ Εἰσόδῳ :

Τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν (δεῖνα) καὶ πάσης τῆς ἐν Χριστῷ ἡμῶν Ἀδελφότητος. Τοῦ εὐσεβεστάτου Βασιλέως ἡμῶν Γεωργίου, τοῦ εὐσεβεστάτου Διαδόχου Αὐτοῦ Παύλου, τῆς συζύγου Αὐτοῦ Φρειδερίκης, πάσης τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας, τοῦ Παλατίου, τοῦ Ἔθνους καὶ τοῦ Στρατοῦ.

† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ Πρόεδρος

† Ὁ Μαντινείας κλπ. ΓΕΡΜΑΝΟΣ

† Ὁ Πατρῶν ΑΝΤΩΝΙΟΣ

† Ὁ Κερκύρας ΑΔΕΑΝΑΡΟΣ

† Ὁ Ζιγνῶν ΑΔΕΑΝΑΡΟΣ

† Ὁ Ἐδέσσης ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ

† Ὁ Φιλίππων κλπ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

† Ὁ Βεργίας κλπ. ΠΟΥΚΑΡΠΟΣ

† Ὁ Ἐάνθης ΙΩΑΚΕΙΜ

† Ὁ Χίου ΙΩΑΚΕΙΜ

† Ὁ Λευκάδος κλπ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

† Ὁ Κεφαλληνίας ΓΕΡΜΑΝΟΣ

† Ὁ Γόρτυνος κλπ. ΠΡΟΚΟΠΙΟΣ

† Ὁ Ἀρχιεπιγραμματεὺς Ἀρχιμ. Σπυρίδων Ἀλιβεῖτος

ΕΠΙ ΤΩ ΝΕΩ ΕΤΕΙ

Κατὰ τὰς ἐποχὰς τῶν μεγάλων ἀναστατώσεων καὶ ἀνατροπῶν ἢ ἀνθρωπότης ἐκστατικῇ αἰσθάνεται ἑαυτὴν ἀγωνιῶσαν πρὸ δηλοῦ προβλήματος: ἀφ' ἑνὸς μὲν τῆς ἀξίας τοῦ γνωστοῦ παρελθόντος, ἀφ' ἑτέρου δὲ τῶν ἐπαγγελιῶν τοῦ ἀγνώστου μέλλοντος.

Συνέπεσε νὰ ζῶμεν ἀκριβῶς εἰς ἐποχὴν, ἣ ὅποια ἀποτελεῖ τὸ μεταίχιμον μεταξὺ ἑνὸς κρημισθέντος παρελθόντος καὶ ἑνὸς ὑποφύσκοντος μέλλοντος. Ὁ μέγας εὐρωπαϊκὸς πόλεμος ἐξεργάγη ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ ἱστορίᾳ ὡς τεράστιον ἠφαιστειον, τὸ ὁποῖον ἐφάνη ἐρειπῶσαν ἐν παλαιόν, μακροχρόνιον καὶ μεγαλοπρεπὲς παρελθὸν μεθ' ὅλων τῶν ἀποκτημάτων του καὶ τῶν ἀξιών του, καὶ τείνον εἰς ἐμφάνισιν μιᾶς αὔριον, ἣ ὅποια, ἀκριβῶς διότι ἀκόμη δὲν ἀνέτειλε, παραμένει δι' ἡμᾶς ὡς ἀγνωστον νέον. Ἡ θέσις τῆς σημερινῆς ἀνθρωπότητος εἶνε τραγικῆ: καθημένη ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τοῦ παρελθόντος, νοσταλγεῖ πρὸς ὅ,τι φαίνεται ἐντελῶς ἐκλιπὸν καὶ ἐν ἀγωνιώδει ἀνησυχίᾳ ἀτενίζει πρὸς τὸ σκοτεινὸν μέλλον, ἐκ τοῦ βάθους τοῦ ὁποίου οὐδεὶς οἶδε τί θὰ προκύψῃ. Καὶ εἶνε φυσικὸν οἱ σημερινοὶ ἀνθρωποὶ νὰ διχάζωνται εἰς δύο στρατόπεδα: εἰς τοὺς ἐμβλέποντας ἀξίαν εἰς μόνον τὸ παρελθὸν καὶ ἀποστρεφομένους πᾶν νέον, καὶ εἰς τοὺς ἐν ὀνόματι τοῦ ἔτι ἀγνώστου νέου ἀποκηρύξαντας ὀλόκληρον τὸ παρελθὸν μόνον διότι ἐπαλαιώθη.

Τοιαῦται ἀπότομοι ἀναστατώσεις δὲν εἶνε ἀγνωστοὶ εἰς τὴν ἱστορίαν· ἀλλ' ὀφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν ζῶμεν ἀποτελεῖ μίαν τῶν ριζικωτέρων καμπῶν τῆς. Δὲν ἐπῆλθεν ἀκόμη ἡ κάθαρσις τοῦ ἐν τῷ τελευταίῳ μεγάλῳ πολέμῳ πλακέντος δράματος, τὸ γεγονὸς δὲ ἀκριβῶς τοῦτο εἶνε ὅ,τι ἀποτελεῖ τὴν σημερινὴν τραγωδίαν μας.

Ποία πρέπει νὰ ἦνε ἡ στάσις τοῦ χριστιαν-

νοῦ κατὰ τὰς τοιαύτας κρίσιμους στιγμὰς; Τὸ ἐρώτημα τοῦτο δίδει εἰς ἑαυτὴν πᾶσα κατὰ τὴν προσδοκίαν τοῦ νέου ἔτους φιλοσοφοῦσα χριστιανικὴ ψυχὴ καὶ εὐρίσκει τὴν ἀπάντησιν εἰς τὸ βάθος τῆς πίστεώς της.

Εἰς τὰς ἐκ τῶν ἱστορικῶν τούτων στροβιλι-
σμῶν ἐπερχομένης ἐκάστοτε μεγάλας μεταβολ-
λὰς τὸ βλέμμα τοῦ χριστιανοῦ ἀναπαύεται
εἰς ἓν μόνιμον καὶ ἀμετάβλητον φαινόμενον,
τὸ ὁποῖον δὲν ἰσχύουν νὰ διασεύσιν καὶ με-
τατρέψουν αἱ περιτροπαὶ τῶν καιρῶν,—τὴν
ἀγίαν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν. Ὅσονδήποτε
κἂν καὶ αὕτη ἐμπολιτεύεται ἐν τῷ κόσμῳ καὶ
φαίνεται συμμεριζομένη τὰς τύχας του, ἡ
φύσις αὐτῆς ὡς θεανθρωπίνου ὀργανισμοῦ,
ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐμψυχουμένου
καὶ ἀποτελοῦντος αὐτὸ τοῦ θεοῦ Ἰδρυτοῦ
της τὸ σῶμα, συγκρατεῖ αὐτὴν ἀμετάβλητον
καὶ ἀεὶ τὴν αὐτὴν πρὸς ἑαυτήν, καθ' ὃν τρόπον
ὁ Κύριος, παρ' ὅλας τὰς βιωτικὰς ἐναλλαγὰς του
ἦτο πάντοτε ὁ αὐτός: γεννώμενος, διδάσκων
καὶ θεραπεύων, θαυματουργῶν καὶ μεταμορ-
φούμενος καὶ νεκρὸς ἀνιστῶν, διωκόμενος,
κρινόμενος καὶ σταυρούμενος, ἐκ νεκρῶν ἀνι-
στάμενος καὶ πρὸς τὸν Πατέρα ἀναλαμβάνων,
ἦτο πάντοτε ὁ αὐτός. Καὶ ἡ Ἐκκλησία
του, εἴτε διωκόμενη καὶ αἰμάσσουσα, εἴτε νι-
κῶσα τοὺς ἐχθροὺς καὶ πλατυνομένη, εἴτε μι-
σουμένη καὶ στρατευομένη καὶ θριαμβεύουσα
καὶ σωζομένη καὶ σώζουσα, εἶνε πάντοτε ἡ
αὐτὴ, ἀγνὴ καὶ ἀγία καὶ ἄμωμος, πάντοτε
σύγχρονος καὶτοι ὑπερκόσμιος, ὁ θησαυρὸς
τῆς θείας ἀληθείας, ἡ ὁποία, εἴτε ἐν τῇ πα-
λαιῷ εἴτε ἐν τῷ νέῳ εὐρίσκεται, εἶνε πάντοτε ἡ
αὐτή.

Ἄς μὴ ἀγωνιᾷ λοιπὸν ἡ ψυχὴ τοῦ χριστι-
ανοῦ ἀπελπιζομένη διὰ τὴν αὔριον, ἀλλ' ὅλως
ἄφοβος ἄς ἀτενίσῃ πρὸς τὸ ἀγνωστον μέλλον.
Νῦν μεσολαβεῖ μεταξὺ τοῦ παρερχομένου ἔ-
τους καὶ τοῦ ἔτους τοῦ νέου φυσικὸν εἶνε ἡ
ταραχὴ νὰ διαρκέσῃ μόνον κατὰ τὴν νύκτα
ταχέως θὰ ἐπέλθῃ ἡ χαραυγὴ τοῦ νέου ἔτους.
ἡ ἀνατολὴ τῆς αὔριον, καὶ ταχ' αὔριον ἔσεται
ἄμεινον. Αἱ περιτροπαὶ τῆς ἱστορίας ἄς μὴ
μᾶς ταράττουν ὑπερβαλλόντως· στήλη νεφέλης
καὶ στήλη πυρὸς κινουῦνται ἀνωθέν μας καὶ
μᾶς ὀδηγοῦν εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας. Ἡ
θηρησκεία ἡ χριστιανικὴ εἶνε θηρησκεία τῆς
αἰσιοδοξίας, διότι ἔχει τὴν πίστιν καὶ τὴν ἐλ-

πίδα ἐμπνεούσας καὶ στηριζούσας. Ὁ χριστι-
ανὸς πάντοτε ἀτενίζει πρὸς τὰ ἐμπρός· δι' αὐ-
τὸν οὐδεὶς ἀγὼν ἀποβαίνει μάταιος, ἀφοῦ καὶ
αὐτὸς ὁ θάνατος ἀπολήγει εἰς νίκην.

Ἄς εἰσελθῶμεν, λοιπὸν, εἰς τὸ ἔτος τὸ νέον
βέβαιοι ὅτι ἡ θεία Πρόνοια θὰ ὑποδείξῃ θάτ-
τον, ἢ βράδιον εἰς τὴν στενοχωρουμένην ἀν-
θρωπότητα διέξοδον ἐκ τῶν συνεχόντων αὐ-
τὴν δεινῶν.

ΑΝΑΛΥΤΙΚΟΙ ΠΙΝΑΚΕΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ

GENESIS

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΒΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ
(Γενέσ. 2, 4-4, 26).

A'. Η ἀρχικὴ ἀσφότης τῶν Πρωτοπλά-
στων. 2, 4-25.

1ον Ὁ τίτλος τοῦ Τμήματος στ. 4. 2ον Ὁ Ἀδὰμ
ἐν τῷ ἐπιγεῖῳ παραδείσῳ. Γεν. 2, 5-17. α') Οἰοεὶ
προοιμαζόμενος ὁ ἱερός συγγραφεὺς τὴν πλάσιν
τοῦ ἀνθρώπου ἐπομιμνήσκει ὅτι διὰ τὴν καλλιέρ-
γειαν τῶν μελλόντων νὰ χρησιμεύσιν εἰς τὴν
τροφήν τοῦ ἀνθρώπου φυτῶν ἐπήρχον τοιαῦτα
ἐμπόδια: 1. Ἐλλείψεις βροχῶν, στ. 5α. 2. Ἀπουσία
τοῦ ἀνθρώπου, ἵνα ἐργάζηται τὴν γῆν. στ. 5β. 3.
Ἄρσις τοῦ ἐμποδίου τῆς βροχῆς, στ. 6. 4. Ἄρσις
τοῦ ἐμποδίου ἐλλείψεως ἐργατικῶν χειρῶν, στ. 7α.
β') Διασαφητικαὶ λεπτομέρειαι πλάσεως καὶ συστά-
σεως τοῦ ἀνθρώπου. στ. 7β. γ') Ὁ Θεὸς θέτει τὸν
Ἀδὰμ ἐν τῷ παραδείσῳ, στ. 8-15. I. Περιγραφή
τοῦ Παραδείσου, στ. 8-14. 1. Τοποθεσία αὐτοῦ, στ.
8. 2. Βλάστησις, στ. 9. 3. Οἱ διαρρέοντες τὸν παρά-
δεισον ποταμοί, στ. 10-14. II. Καθήκοντα τοῦ
Ἀδὰμ ἐν τῷ παραδείσῳ, στ. 15. δ') Ἡ ἀπαγορευ-
τικὴ Ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ, στ. 16. 1. Τὰ ἐπιτροπέ-
μενα πρὸς βρωσιν, στ. 16. 2. Ὁ ἐπακολουθούμενος
καρπός, στ. 17α. 3. Τὰ ἐπακολουθήματα ἐνδεχομένης
παρακοῆς, στ. 17β. 3ον Σύστασις τοῦ δεσμοῦ τῆς οἰ-
κογενείας, στ. 18-24. 1. Σκέψις τοῦ Θεοῦ περὶ πλάσεως
τῆς γυναικός, στ. 18. 2. Αἴσθησις παρὰ τῷ Ἀδὰμ
τῆς ἀνάγκης συντρόφου, στ. 19. 3. Ὁ Ἀδὰμ διαπι-
στοῖ τὴν μόνωσιν αὐτοῦ, στ. 20. 4. Ἡ πλάσις τῆς γυ-
ναικός, στ. 21-22. 5. Προφητικὴ ὑποτύπωσις τοῦ
Μυστηρίου τοῦ γάμου, στ. 23-24. 4ον. Ὁ ἀρχικὸς
ἠθικὸς βίος τῶν πρωτοπλάστων: «χαριτόβρυτος καὶ
γλυκεῖα ἀρμονία μεταξὺ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς σαρκός.
Ἀπουσία ἐπονειδίστων παθῶν, ἅτινα ταράσσουσι τὸ
λογικόν». Στίχ. 25.

B'. Πτώσις τῶν πρωτοπλάστων καὶ ἐπακο-
λουθήματα αὐτῆς. (Γεν. 3, 1-24).

1ον πτώσις, 3, 1-7. α') Ὁ ὑποβολεὺς τῆς παρακοῆς,
στ. 1. β') Ἡ ὑστερόβουλος συνομιλία ὄψεως καὶ ἔβας,
στ. 2. 3. γ') Ἡ παράβασις τῆς ἐντολῆς, στ. 4-6. δ')
Ἡ ἄμεσος συναίσθησις τῆς πτώσεως, στ. 7. 2ον Ἡ
παινὴ ἐπὶ τῇ παραβάσει ἐντολῆς, 3, 8-20. α') Κατὰ

τοῦ Ἀδάμ, στ. 8-13. 17-19. β') Κατὰ τοῦ ὄψεως, στ. 14. γ') Πρώτη ἐπαγγελία περὶ τοῦ Σωτῆρος, στ. 15. δ') Κατὰ τῆς Εὐας, στ. 13. 16. 3ον Ὑπέροχος πρᾶξις πίστεως τοῦ Ἀδάμ: μετονομασία τῆς Εὐας εἰς Ζωὴν, χάρις εἰς τὴν περὶ Σωτῆρος Ἐπαγγελίαν, στ. 20. 4ον Ἐξωσις τῶν πρωτοπλάστων ἐκ τοῦ παραδείσου, 3, 21-24. Προηγῆθη: α') Κατασκευὴ δερματίνων χιτῶνων, στ. 21 β') Ἐξήγησις περὶ τοῦ μέτρου τῆς ἐξώσεως, στ. 22. 23. Ἐπηκολούθησεν: γ') Ἡ ἐξωσις μετ' ἐλπίδων εἰς τὴν θείαν ἐπαγγελίαν, 24α. δ') Ἐγκατάστασις τῶν πρωτοπλάστων ἀπέναντι τοῦ παραδείσου, στ. 24β. ε'.) Τοποθέτησις τῶν Χερουβὶμ ὡς φυλάκων τοῦ παραδείσου, στ. 24γ'.

Γ'. Διαίρεσις τῆς ἀνθρωπίνης οἰκογενείας εἰς δύο πρὸς ἀλλήλας ὑπὸ ἠθικὴν ἐποψιν ἀντιτιθεμένας γενεάς. (Γενεσ. 4, 1-26).

1ον Κάιν καὶ Ἀβελ, 4, 1-6. α') Γέννησις καὶ ἀοχολία τῶν δύο ἀδελφῶν, στ. 1-2. β'.) Αἱ θυσίαι τῶν δύο ἀδελφῶν, στ. 3-5. γ'.) Πατρικὴ συγκατάβασις τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν Κάιν, στ. 6-7. δ'.) Ἡ ἀδελφοκτονία, στ. 8. ε'.) Ἡ θεία καταδίκη τοῦ Κάιν, στ. 9-12. στ'.) Ἡ ἀπελπισία τοῦ Κάιν, στ. 13-15. ζ'.) Ἐκτέλεσις τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως τοῦ Θεοῦ, στ. 16. 2ον Ἡ ἀσεβῆς καὶ διεφθαρμένη γενεὰ τοῦ Κάιν, στ. 17-24. α'.) Γενεαλογικὸς κλάδος τοῦ Κάιν, στ. 17-18. β'.) Ἡ περὶ τὰ σαρκικὰ ἔκλυσις ἀπογόνων τοῦ Κάιν, στ. 19-22. γ'.) Ἀσέβεια ἀπογόνων τοῦ Κάιν, (Λάμεχ), στ. 23-24. ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΙΣ: Ἀναφαίνονται αἱ πρῶται πρῶδοι εἰς τὰς τέχνας καὶ εἰς τὸν πολιτισμόν.—Παρατηρεῖται ἡ πρώτη εἰσαγωγὴ τῆς πολυγαμίας.

3ον Ὁ Σῆθ καὶ ἡ εὐσεβὴς γενεὴ του, 4, 25-26. α') Γέννησις τοῦ Σῆθ καὶ ἡ ὄνομασία αὐτοῦ, στ. 25α. β'.) Χαρακτηριστικὴ πρᾶξις πίστεως τῆς Εὐας, ἐν ὄψει τῆς γεννήσεως τοῦ Σῆθ: πρόγονος τοῦ Σωτῆρος, στ. 25β. γ'.) Γέννησις τοῦ Ἐνώσ, στ. 26α. δ'.) Καθιέρωσις ὑπ' αὐτοῦ τοῦ πρώτου τῆς κοινῆς λατρείας, στ. 26β.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ.—Αἱ γενεαὶ Κάιν καὶ Σῆθ ἔζησαν κατ' ἀρχὰς κεχωρισμένως, ἀνευ ἐπιμιξίας πρὸς ἀλλήλας. Ὁ χωρισμὸς συνετέλει πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς ἀγνότητος τῶν ἀπογόνων τοῦ Σῆθ.

E. I. K.

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

ΤΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ ΤΟΥ ΕΔΙΜΒΟΥΡΓΟΥ

5) Βάπτισμα.

Τὸ βάπτισμα εἶναι δωρεὰ τῆς ἀπολυτρωτικῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ τῇ Ἐκκλησίᾳ, τελούμενον δὲ δι' ὕδατος εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, εἶναι σημεῖον καὶ σφραγὶς τῆς χριστιανικῆς μαθητείας συναρὰ τῇ ἐντολῇ τοῦ Κυρίου ἡμῶν¹. Γενικῶς συμφωνοῦμεν ὅτι ἡ ἠνωμένη

1) Οἱ Βαπτισταὶ ἀντιπροσώποι ἐπιθύμουν νὰ προσθάσουν: Προκειμένου περὶ τῆς ὡς ἀνω προτάσεως ἥτις ἐγένετο δεκτὴ ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν τῶν ἐχόντων τὸν νηπιοβαπτισμόν, οἱ Βαπτισταὶ θὰ ἠδύναντο νὰ δεχθοῦν αὐτὴν ὡς ἐφαρμοζομένην εἰς τὸ βάπτισμα τῶν πιστευόντων, ἥτοι ἐκείνων, οἵτινες εἶναι εἰς θέσιν νὰ κἀμνον προσωπικῆν

Ἐκκλησίᾳ θὰ διατηρήσῃ τὸν κανόνα ὅπως ὅλα τὰ μέλη τῆς ὁρατῆς Ἐκκλησίας γίνονται δεκτὰ διὰ τοῦ βαπτίσματος. Κατὰ τὴν πορείαν τῆς συζητήσεως ἀπεδείχθη ὅτι ὑπάρχουν καὶ ἕτερα στοιχεῖα πίστεως καὶ πράξεως ὅσον ἀφορᾷ τὸ βάπτισμα ὡς πρὸς τὰ ὁποῖα ὑπῆρχε διαφωνία. Ἐφόσον δὲ ὁ χρόνος ὃν διεθέτομεν ἀπέκλειεν εὐρείαν συζήτησιν ἐπὶ σημείων οἷα: ἀναγέννησις διὰ τοῦ βαπτίσματος, ἀποδοχὴ ἀβαπτιστῶν προσώπων εἰς τὴν Ἁγίαν Κοινωνίαν¹ καὶ σχέσις τοῦ Χρίσματος πρὸς τὸ Βάπτισμα, δὲν δυνάμεθα νὰ ἀποφανθῶμεν κατὰ πόσον ταῦτα ἀποτελοῦν ἐμπόδια εἰς τὰς προτάσεις δι' ἠνωμένην Ἐκκλησίαν.

6) Εὐχαριστία.

Ὅλοι πιστεύομεν ὅτι ὁ Χριστὸς ἀληθῶς παρίσταται ἐν τῇ Εὐχαριστίᾳ μολονότι εἶναι δυνατόν νὰ διαφωνῶμεν περὶ τοῦ πῶς ἡ παρουσία αὕτη ἐκδηλοῦται καὶ ἐννοεῖται. Ἐκαστος ἀκριβῆς καθορισμὸς τῆς παρουσίας εἶναι τι περιοριστικόν ἢ δὲ προσπάθεια πρὸς διατύπωσιν τοιούτων ὁρισμῶν καὶ ἐπιβολὴν αὐτῶν ἐπὶ τῆς Ἐκκλησίας ὑπῆρξε καὶ αὕτη ἡ αἰτία διαιρέσεως ἐν τῷ παρελθόντι. Τὸ σπουδαῖον εἶναι ὅτι ὀφείλομεν νὰ τελῶμεν τὴν Εὐχαριστίαν χρησιμοποιοῦντες ἀφεύκτως ἄρτον καὶ οἶνον, προσευχὴν καὶ τὰς λέξεις τῆς ἰδρύσεως τοῦ μυστηρίου καὶ νὰ συμφωνῶμεν ὡς πρὸς τὴν οὐσιώδη καὶ πνευματικὴν του σημασίαν. Ἐάν ἡ θυσία ἐννοεῖται ὅπως ἠγνόει αὐτὴν ὁ Κύριος ἡμῶν καὶ οἱ ὁπαδοὶ του ἐν τῇ πρώτῃ Ἐκκλησίᾳ, αὕτη περιλαμβάνει ὄχι μόνον τὸν θάνατον Αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τὴν ὑπακοὴν τῆς ἐπιγγελίᾳ Του τῶς καὶ τὴν ζωὴν Του ἐν τῇ ἀναστάσει καὶ ἀναλήψει, ἐν ἣ ἐξακολουθεῖ ἐκπληρῶν τὸ θέλημα τοῦ Πατρὸς Του καὶ πάντοτε ζῆ εἰς τὸ ὑπερεντυγχάνειν ὑπὲρ ἡμῶν. Τοιαύτη θυσία δὲν εἶναι δυνατόν ποτε νὰ ἐπαναληφθῇ, ἀλλὰ διακηρύττεται καὶ προβάλλεται ἐν τῇ Εὐχαριστησίᾳ πρᾶξις ὅλης Ἐκκλησίας ὅταν προσερχώμεθα τῷ Θεῷ ἐν Χριστῷ κατὰ τὴν Εὐχαριστίαν ἢ τὸ Κυριακὸν Δεῖπνον. Δι' ἡμᾶς, τὸ μυστικὸν τῆς συμμετοχῆς μας ἐν τῇ θυσίᾳ ταύτῃ εἶναι ἡ λατρεία καὶ ἡ ὑπηρεσία τοῦ Θεοῦ ὁμαδική, διότι ἐνοούμεθα μετὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐν Αὐτῷ μετ' ἀλλήλων (I Κορ. 10, 17), προσωπική, διότι ἕκαστος ἡμῶν κἀμνει τὴν ὁμαδικὴν πρᾶξιν τῆς αὐτοπροσφορᾶς ἰδικῆν του, ὄχι δὲ μόνον τελετουργική, ἀλλὰ βαθεὺς ἠθικὴ διότι γνώμων ὅλης τῆς θυσίας καὶ τῆς προσφορᾶς εἶναι: «ἰδοὺ ἦκω τοῦ ποιῆσαι ὁ Θεὸς τὸ θέλημα Σου». Πιστεύομεν ἐπίσης ὅτι ἡ Εὐ-

δομολογίαν πίστεως. Ποιοῦμενοι δὲ χορῆσιν τοῦ βαπτίσματος μόνον ἐπὶ τῶν πιστευόντων, φρονοῦν ὅτι διατηροῦν τὴν περὶ τοῦ βαπτίσματος πρᾶξιν ὡς αὕτη εὐρίσκεται ἐν τῇ Κ. Διαθήκῃ ἐν τῇ Ἀποστολικῇ Ἐκκλησίᾳ ὡς καὶ τὴν ἀρχὴν, ἥτις ἐξετέθη ἐν σελίδι 27 τοῦ ψηφίσματος τῆς τρίτης Ἐπιτροπῆς, ἔχουσαν ὡδε: «Ὁ ἀναγκαῖος ὁρος λήψεως τῆς χάριτος μυστηρίου τινὸς εἶναι ἡ πίστις τοῦ λαμβάνοντος». Πιστεύομεν ὅτι τὰ παιδία ἀνήκουν εἰς τὸν Θεὸν καὶ ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη τελετῆς πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς χάριτος Του δι' αὐτὰ. Ἡ δὴλωσις αὕτη τῶν Βαπτιστῶν ἐγένετο δεκτὴ ὡσαύτως ὑπὸ ἀντιπροσώπων τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ ἐξ ὀνόματος τῆς ὁμολογίας ταύτης.

1) Διὰ πλείστας Ἐκκλησίας τοῦτο δὲν ἀποτελεῖ ζήτημα, ἀφοῦ τὸ Βάπτισμα θεωρεῖται ὡς τὸ μόνον ἀναγκαῖον μέσον ἀποδοχῆς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

χαριστία είναι υψίστη στιγμή προσευχής, διότι ο Κύριος είναι ο τελετουργός ή λειτουργός εκ μέρους ημών εν εκάστη τελετουργία, και μετέχουμεν αὐτῆς διὰ τῶν προσευχῶν Αὐτοῦ ὑπὲρ τῶν δωρεῶν τοῦ Θεοῦ και ὑπὲρ ὅλων ἡμῶν. Κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῆς Κ. Διαθήκης περὶ τῆς ἐγκαθιδρύσεως τοῦ μυστηρίου, αὐτὴ αὐτὴ ἡ προσευχὴ τοῦ Χριστοῦ ἀποτελεῖ προσφορὰν εὐχαριστίας. Οὕτως ὥστε τὸ Κυριακὸν Δεῖπνον εἶναι *verbum visibile* τῆς θείας χάριτος και ἡ υψίστη Εὐχαριστία τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ. Εὐλογοῦμεθα ἐν αὐτῇ ἐξ ὀλοκλήρου ἐν τῇ σφαίρᾳ τοῦ Πνεύματος. Διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος δίδονται ἡ εὐλογία και ἡ δωρεά. Ἡ παρουσία, τὴν ὁποίαν δὲν προσπαθοῦμεν νὰ καθορίσωμεν, εἶναι πνευματικὴ παρουσία. Ἀρχίζομεν ἀπὸ τοῦ ιστορικῶν γεγονότος τῆς Ἐνσαρκώσεως ἐν τῇ δυνάμει τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, και κινούμεθα πρὸς τὰ πρόσω, πρὸς τὴν τελείαν πνευματικὴν πραγματικότητα τῆς ἐλευσεως τοῦ Κυρίου και τῆς ζωῆς τῆς Ἐπουρανίου πόλεως'.

7) Ἱερωσύνη.

Α'.

Ἡ ἐξέτασις τοῦ θέματος τούτου κατήρξατο ἐκ τῆς Ἐκθέσεως, ἣν παρεσκεύασεν ἡ τρίτη Ἐπιτροπὴ ἐπὶ τῆς Ἱεραρχίας και τῶν μυστηρίων. Αἱ ἀκόλουθοι προτάσεις ἐν τῇ οὐσίᾳ αὐτῶν προτιοῦσαι ἐκ τῆς Ἐκθέσεως ἐκείνης γίνονται δεκταὶ ὑπὸ τοῦ Συνεδρίου ὡς παρέχουσαι εὐρείαν βάσιν πρὸς κοινὴν συνεννόησιν τῆς φύσεως και τῶν λειτουργιῶν τῆς Ἱεραρχίας.

I. Ἡ Ἱερωσύνη ἰδρύθη ὑπὸ τοῦ Ἱ. Χριστοῦ, τῆς Κεφαλῆς τῆς Ἐκκλησίας «πρὸς τελείωσιν τῶν Ἁγίων . . πρὸς οἰκοδομὴν τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ» και ἀποτελεῖ δωρεάν τοῦ Θεοῦ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ Λόγου και τῶν μυστηρίων.

II. Ἡ Ἱερωσύνη δὲν ἀποκλείει, ἀλλὰ περιλαμβάνει τὸ «βασιλείον ἱεράτευμα», εἰς τὸ ὁποῖον ὄντας οἱ Χριστιανοὶ εἶναι κεκλημένοι ὡς λευτερωμένοι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

III. Χειροτονία εἰς τὴν Ἱερωσύνην, κατὰ τὴν διδασκαλίαν τῆς Κ. Διαθήκης και τὴν ιστορικὴν πρᾶξιν τῆς Ἐκκλησίας, γίνεται διὰ τῆς προσευχῆς και ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν.

IV. Εἶναι οὐσιώδεις δι ἡνωμένην Ἐκκλησίαν ὅπως ἔχῃ Ἱερωσύνην ὑπὸ πάντων ἀναγνωριζομένην.

Δέον ὅμως νὰ ὁμολογηθῇ ὅτι και ὅσον ἀφορᾷ τὰς

1) Τὸ Συνεδριον χάριτας ὁμολογεῖ τῷ Ἐπισκόπῳ τοῦ Αἰνκὸν διὰ τὸ σημαίωμα τὸ ὑπ' αὐτοῦ ὑποβληθὲν ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου, ὅπερ θέλει δημοσιευθῇ μετὰ τῶν πλήρων πρακτικῶν τοῦ Συνεδρίου.

Οἱ Ὁρθόδοξοι ἀντιπρόσωποι ἐπιθυμοῦν ὅπως προσθέσωμεν τὴν ἀκόλουθον πρότασιν: Εὐχαριστία. α) Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία πιστεύει και διδάσκει ὅτι ἐν τῷ μυστηρίῳ τῆς Θείας Εὐχαριστίας, ὅπερ εἶναι ἡ ἐπέκτασις τῆς μόνης και ἐφάπαξ προσενηχθείσης θυσίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν, τὰ προσφερόμενα δῶρα διὰ τοῦ καθαραιασμοῦ μεταβάλλονται εἰς Αὐτὸ τὸ Σῶμα και εἰς Αὐτὸ τὸ Αἷμα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ και προσφέρονται τοῖς πιστοῖς εἰς ἄφσιν ἁμαρτιῶν και ζωὴν αἰώνιον. β) Ἡ Θεία Εὐχαριστία τελεῖται μόνον ὑπὸ ἐγκύριως χειροτονημένου λειτουργοῦ. Ἐκκλησίαι τινὲς και ἀντιπρόσωποι θὰ ἐπιθυμοῦν ὅπως ταυτίσωμεν ἑαυτοὺς μετὰ τῶν Ὁρθόδοξων κοινοῦμενοι παραπέλησαν που δῆλωσαν.

ὡς ἄνω προτάσεις, διάφοροι ἐρμηνεῖαι εἰς αὐτὰς ἀποδίδονται. Α. γ. ἐνῶ ὅλοι ὁμολογοῦν ὅτι ἡ Ἱερωσύνη ὀφείλει τὴν καταγωγὴν αὐτῆς εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν και εἶναι δωρεὰ τοῦ Θεοῦ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, ὑπάρχουν διαφοραὶ ἀντιλήψεως ὡς πρὸς τὴν ἔννοιαν ἐν τῇ ὁποίᾳ δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν ὅτι ἡ Ἱερωσύνη «ἰδρύθη» ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἡμῶν. Καὶ πάλιν, ὅσοι συμφωνοῦν ἀποδεχόμενοι τὴν ἐπίθεσιν τῶν χειρῶν ὡς τύπον χειροτονίας διαφωνοῦν ὡς πρὸς τὴν σημασίαν ἣτις δέον νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὴν τελετὴν, ἢ ὡς πρὸς τὸ ζήτημα ὑπὸ τίνος δέον αὐτὴ νὰ τελῆται.

Περαιτέρω θεμελιώδεις διαφοραὶ ἐρμηνείας ἐγείρονται ἐν σχέσει μετὰ τὴν διδασκαλίαν περὶ Ἀποστολικῆς διαδοχῆς. Ἐν ταῖς ἐπισκοπικαῖς Ἐκκλησίαις αὐτὴ ἐρμηνεύεται και ὡς διαδοχὴ τῶν ἐπισκόπων ἐν τοῖς σπουδαιότεροις κέντροις τοῦ Χριστιανισμοῦ, μεταδιδόντων εἰς τοὺς διαδόχους αὐτῶν και διατηρούντων τὴν Ἀποστολικὴν διδασκαλίαν, και ὡς διαδοχὴ διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν. Ἀπὸ τῶν πρώτων χρόνων ἡ διπλὴ αὐτὴ διαδοχὴ συνεδέθη μετὰ τῆς ἐποπτείας ἐπὶ τῶν μυστηρίων και θεωρεῖται ὑπὸ τινων Ἐκκλησιῶν ὡς ἀποτελοῦσα τὴν ἀληθῆ και μόνην ἐγγύησιν τῆς μυστηριακῆς χάριτος και τῆς ὁρθῆς διδασκαλίας. Ἡ ἀποψις αὐτὴ ἀντιπροσωπεύεται ὑπὸ τῆς προτάσεως τῆς διατυπωθείσης ὑπὸ τῶν Ὁρθόδοξων ἀντιπροσώπων ἐν Λωζάννῃ ἐχούσης οὕτω: «Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, φρονοῦσα ὅτι ἡ Ἱερωσύνη ἰδρύθη ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ὑπ' Αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ, και ὅτι ἀποτελεῖ σῶμα, τὸ ὁποῖον δι' εἰδικοῦ χαρίσματος εἶναι ὄργανον διὰ τοῦ ὁποῖου ἡ Ἐκκλησία διαδίδει τὰ μέσα τῆς χάριτος οἷα εἶναι τὰ μυστήρια, και πιστεύουσα ὅτι ἡ Ἱερωσύνη ἐν τῇ τριπλῇ αὐτῆς μορφῇ τῶν ἐπισκόπων, πρεσβυτέρων και διακόνων δύναται νὰ στηριχθῇ μόνον ἐπὶ τῆς ἀδιάκοπου Ἀποστολικῆς διαδοχῆς, λυλεῖται ὅτι δὲν δύναται, ὅσον ἀφορᾷ τὴν Ἱερωσύνην, νὰ ἔλθῃ εἰς συμφωνίαν τινὰ μετὰ πολλῶν Ἐκκλησιῶν ἀντιπροσωπευομένων ἐν τῷ Συνεδρίῳ τούτῳ» προσεῦχεται δὲ πρὸς τὸν Θεὸν ὅπως διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος Αὐτοῦ καθοδηγήσῃ εἰς ἔνωσιν και ὡς πρὸς τὸ δύσκολον τούτο σημεῖον τῆς διαφωνίας».

Κατ' οὐσίαν ἡ ἴδια ἀποψις ἐκφράζεται ἄλλως ἐν τῇ ἀκολουθῳ προτάσει, ἣτις ἐγένετο ἐκ μέρους τῆς Παλαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας: «Οἱ Παλαιοκαθολικοὶ φρονοῦν ὅτι ὁ Ἐπισκοπικὸς βαθμὸς εἶναι ἀποστολικῆς καταγωγῆς, και ὅτι ἀνήκει εἰς τὰ οὐσιώδη τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ὁ φορεὺς τῆς Ἱερωσύνης. Οἱ λειτουργοὶ ἐνεργοῦν μόνον κατ' ἐντολὴν τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Ἱερωσύνη λαμβάνεται, τελεῖται και μεταδίδεται ἐν τῇ αὐτῇ ἐννοίᾳ και τῷ αὐτῷ τρόπῳ καθ' ὃν οἱ Ἀπόστολοι μετέδωκαν αὐτὴν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Ἀποστολικὴ διαδοχὴ σημαίνει τὸ ἀχώριστον τῆς Ἐκκλησίας και Ἱερωσύνης και τὸ ἀδιάκοπον ἀμφοτέρων. Ἐκκλησίαι τινὲς τῆς Ἀνατολῆς και τινὲς Ἀγγλικανοὶ ἐπιθυμοῦν ὅπως ἀσπασθῶσι μίαν τῶν δύο ἀνωτέρω προτάσεων. Ἄλλοι Ἀγγλικανοὶ θὰ ἤθελον ὅπως ἐρμηνεύσωμεν τὴν Διαδοχὴν κατὰ γενικώτερον τρόπον ὡς σημαίνουσαν τὴν μεταβίβασιν ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν τῆς αὐθεντίας τῆς μυστηριακῆς ἐποπτείας

χαριστία είναι υψίστη στιγμή προσευχής, διότι ὁ Κύριος είναι ὁ τελετουργὸς ἢ λειτουργὸς ἐκ μέρους ἡμῶν ἐν ἐκάστη τελετουργίᾳ, καὶ μετέχουμεν αὐτῆς διὰ τῶν προσευχῶν Αὐτοῦ ὑπὲρ τῶν δωρεῶν τοῦ Θεοῦ καὶ ὑπὲρ ὅλων ἡμῶν. Κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῆς Κ. Διαθήκης περὶ τῆς ἐγκαθιδρύσεως τοῦ μυστηρίου, αὐτὴ αὕτη ἢ προσευχὴ τοῦ Χριστοῦ ἀποτελεῖ προσφορὰν εὐχαριστίας. Οὕτως ὥστε τὸ Κυριακὸν Δείπνον εἶναι *verbum visibile* τῆς θείας χάριτος καὶ ἡ υψίστη Εὐχαριστία τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ. Εὐρισκόμεθα ἐν αὐτῇ ἐξ ὀλοκλήρου ἐν τῇ σφαίρᾳ τοῦ Πνεύματος. Διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος δίδονται ἡ εὐλογία καὶ ἡ δωρεά. Ἡ παρουσία, τὴν ὁποίαν δὲν προσπαθοῦμεν νὰ καθορίσωμεν, εἶναι πνευματικὴ παρουσία. Ἀρχίζομεν ἀπὸ τὸ ἱστορικὸν γεγονός τῆς Ἐνσαρκώσεως ἐν τῇ δυνάμει τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ κινούμεθα πρὸς τὰ πρόσω, πρὸς τὴν τελείαν πνευματικὴν πραγματικότητα τῆς ἐλευσεως τοῦ Κυρίου καὶ τῆς ζωῆς τῆς Ἐπουρανίου πόλεως¹.

γ) Ἱερωσύνη.

Α'.

Ἡ ἐξέτασις τοῦ θέματος τούτου κατήρξατο ἐκ τῆς Ἐκθέσεως, ἣν παρεσκεύασεν ἡ τρίτη Ἐπιτροπὴ ἐπὶ τῆς Ἱεραρχίας καὶ τῶν μυστηρίων. Αἱ ἀκόλουθοι προτάσεις ἐν τῇ οὐσίᾳ αὐτῶν προϋοῦσαι ἐκ τῆς Ἐκθέσεως ἐκείνης γίνονται δεκταὶ ὑπὸ τοῦ Συνεδρίου ὡς παρέχουσαι εὐρείαν βᾶσιν πρὸς κοινὴν συνεννόησιν τῆς φύσεως καὶ τῶν λειτουργιῶν τῆς Ἱεραρχίας.

I. Ἡ ἱερωσύνη ἰδρῦθη ὑπὸ τοῦ Ἱ. Χριστοῦ, τῆς Κεφαλῆς τῆς Ἐκκλησίας «πρὸς τελείωσιν τῶν Ἁγίων.. πρὸς οἰκοδομὴν τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ» καὶ ἀποτελεῖ δωρεὰν τοῦ Θεοῦ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ Λόγου καὶ τῶν μυστηρίων.

II. Ἡ ἱερωσύνη δὲν ἀποκλείει, ἀλλὰ προϋποθέτει τὸ «βασίλειον ἱεράτευμα», εἰς τὸ ὁποῖον ἅπαντες οἱ χριστιανοὶ εἶναι κεκλημένοι ὡς λευτερωμένοι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

III. Χειροτονία εἰς τὴν ἱερωσύνην, κατὰ τὴν διδασκαλίαν τῆς Κ. Διαθήκης καὶ τὴν ἱστορικὴν πράξιν τῆς Ἐκκλησίας, γίνεται διὰ τῆς προσευχῆς καὶ ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν.

IV. Εἶναι οὐσιώδεις διήνωμένην Ἐκκλησίαν ὅπως ἔχῃ ἱερωσύνην ὑπὸ πάντων ἀναγνωριζομένην.

Λέον ὅμως νὰ ὁμολογηθῇ ὅτι καὶ ὅσον ἀφορᾷ τὰς

1) Τὸ Συνέδριον χάριτας ὁμολογεῖ τῇ Ἐπισκόπῳ τοῦ Λίγκολν διὰ τὸ σημεῖωμα τὸ ὑπ' αὐτοῦ ὑποβληθὲν ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου, ὅπερ θέλει δημοσιευθῆ μετὰ τῶν πλήρων πρακτικῶν τοῦ Συνεδρίου.

Οἱ Ὀρθόδοξοι ἀντιπροσώποι ἐπιθυμοῦν ὅπως προσθέσουν τὴν ἀκόλουθον πρότασιν: Εὐχαριστία. α) Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία πιστεύει καὶ διδάσκει ὅτι ἐν τῇ μυστηρίῳ τῆς Θείας Εὐχαριστίας, ὅπερ εἶναι ἡ ἐπέκτασις τῆς μόνης καὶ ἐφάπαξ προσενηχθείσης Θυσίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν, τὰ προσφερόμενα δῶρα διὰ τοῦ καθαγιασμοῦ μεταβάλλονται εἰς Αὐτὸ τὸ Σῶμα καὶ εἰς Αὐτὸ τὸ Αἷμα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ προσφέρονται τοῖς πιστοῖς εἰς ἄφραστον ἁμαρτιῶν καὶ ζωὴν αἰώνιον. β) Ἡ Θεία Εὐχαριστία τελεῖται μόνον ὑπὸ ἐγκύριως χειροτονημένου λειτουργοῦ. Ἐκκλησίαι τινὲς καὶ ἀντιπροσώποι θὰ ἐπαθύμουν ὅπως ταυτίσασιν ἑαυτοὺς μετὰ τῶν Ὀρθοδόξων ποιούμενοι παραπλήσιαν πρὸς δὴλωσιν.

ὡς ἄνω προτάσεις, διάφοροι ἐρμηνεῖται εἰς αὐτὰς ἀποδίδονται. Α. γ. ἐνῶ ὅλοι ὁμολογοῦν ὅτι ἡ ἱερωσύνη ὀφείλει τὴν καταγωγὴν αὐτῆς εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ εἶναι δωρεὰ τοῦ Θεοῦ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, ὑπάρχουν διαφοραὶ ἀντιλήψεως ὡς πρὸς τὴν ἐννοίαν ἐν τῇ ὁποίᾳ δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν ὅτι ἡ ἱερωσύνη «ἰδρῦθη» ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἡμῶν. Καὶ πάλιν, ὅσοι συμφωνοῦν ἀποδεχόμενοι τὴν ἐπίθεσιν τῶν χειρῶν ὡς τύπον χειροτονίας διαφωνοῦν ὡς πρὸς τὴν σημασίαν ἣτις δέον νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὴν τελετὴν, ἢ ὡς πρὸς τὸ ζήτημα ὑπὸ τίνος δέον αὕτη νὰ τελῆται.

Περαιτέρω θεμελιώδεις διαφοραὶ ἐρμηνείας ἐγείρονται ἐν σχέσει μὲ τὴν διδασκαλίαν περὶ Ἀποστολικῆς διαδοχῆς. Ἐν ταῖς ἐπισκοπικαῖς Ἐκκλησίαις αὕτη ἐρμηνεύεται καὶ ὡς διαδοχὴ τῶν ἐπισκόπων ἐν τοῖς σπουδαιότεροις κέντροις τοῦ Χριστιανισμοῦ, μεταδιδόντων εἰς τοὺς διαδόχους αὐτῶν καὶ διατηρούντων τὴν Ἀποστολικὴν διδασκαλίαν, καὶ ὡς διαδοχὴ διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν. Ἀπὸ τῶν πρώτων χροῶν ἡ διπλῆ αὕτη διαδοχὴ συνδέθη μετὰ τῆς ἐποπτείας ἐπὶ τῶν μυστηρίων καὶ θεωρεῖται ὑπὸ τινῶν Ἐκκλησιῶν ὡς ἀποτελοῦσα τὴν ἀληθῆ καὶ μόνην ἐγγύθειν τῆς μυστηριακῆς χάριτος καὶ τῆς ὀρθῆς διδασκαλίας. Ἡ ἀποψις αὕτη ἀντιπροσωπεύεται ὑπὸ τῆς προτάσεως τῆς διατυπωθείσης ὑπὸ τῶν Ὀρθόδοξων ἀντιπροσώπων ἐν Λωζάννῃ ἐχούσης οὕτω: «Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, φρονοῦσα ὅτι ἡ ἱερωσύνη ἰδρῦθη ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ὑπ' Αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ, καὶ ὅτι ἀποτελεῖ σῶμα, τὸ ὁποῖον δι' εἰδικοῦ χάρισματος εἶναι ὄργανον διὰ τοῦ ὁποῖου ἡ Ἐκκλησία διαδίδει τὰ μέσα τῆς χάριτος οἷα εἶναι τὰ μυστήρια, καὶ πιστεύουσα ὅτι ἡ ἱερωσύνη ἐν τῇ τριπλῇ αὐτῆς μορφῇ τῶν ἐπισκόπων, πρεσβυτέρων καὶ διακόνων δύναται νὰ στηρικθῇ μόνον ἐπὶ τῆς ἀδιακόπου Ἀποστολικῆς διαδοχῆς, λυπεῖται ὅτι δὲν δύναται, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἱερωσύνην, νὰ ἔλθῃ εἰς συμφωνίαν τινὰ μετὰ πολλῶν Ἐκκλησιῶν ἀντιπροσωπευμένων ἐν τῷ Συνεδρίῳ τούτῳ» προσεῦχεται δὲ πρὸς τὸν Θεὸν ὅπως διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος Αὐτοῦ καθοδηγήσῃ εἰς ἔνωσιν καὶ ὡς πρὸς τὸ δύσκολον τοῦτο σημεῖον τῆς διαφωνίας».

Κατ' οὐσίαν ἡ ἰδία ἀποψις ἐκφράζεται ἄλλως ἐν τῇ ἀκολουθίᾳ προτάσει, ἣτις ἐγένετο ἐκ μέρους τῆς Παλαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας: «Οἱ Παλαιοκαθολικοὶ φρονοῦν ὅτι ὁ Ἐπισκοπικὸς βαθμὸς εἶναι ἀποστολικῆς καταγωγῆς, καὶ ὅτι ἀνήκει εἰς τὰ οὐσιώδη τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ὁ φορεὺς τῆς ἱερωσύνης. Οἱ λειτουργοὶ ἐνεργοῦν μόνον κατ' ἐντολὴν τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ἱερωσύνη λαμβάνεται, τελεῖται καὶ μεταδίδεται ἐν τῇ αὐτῇ ἐννοίᾳ καὶ τῷ αὐτῷ τρόπῳ καθ' ὃν οἱ Ἀπόστολοι μετέδωκαν αὐτὴν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Ἀποστολικὴ διαδοχὴ σημαίνει τὸ ἀχώριστον τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἱερωσύνης καὶ τὸ ἀδιάκοπον ἀμφοτέρων. Ἐκκλησίαι τινὲς τῆς Ἀνατολῆς καὶ τινὲς Ἀγγλικανοὶ ἐπιθύμουν ὅπως ἀσπασθῶσι μίαν τῶν δύο ἀνωτέρω προτάσεων. Ἄλλοι Ἀγγλικανοὶ θὰ ἤθελον ὅπως ἐρμηνεύσουν τὴν Διαδοχὴν κατὰ γενικώτερον τρόπον ὡς σημαίνουσαν τὴν μεταβίβασιν ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν τῆς ἀθθεντίας τῆς μυστηριακῆς ἐποπτείας

ἐπὶ τοῦ κλήρου καὶ λαοῦ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, καὶ θεοροῦν αὐτὴν ὡς σύμβολον καὶ δεσμὸν ἐνότητος.

Ἐν ὁμολογίαις τῆς Πρεσβυτεριανῆς καὶ Μετερρυθμισμένης παραδόσεως ἐπικρατεῖ ἡ γνώμη ὅτι ἡ ἀληθὴς Ἀποστολικὴ Διαδοχὴ ἐκδηλοῦται ἐν διαδοχῇ χειροτονίας ὑπὸ πρεσβυτέρων ἀρμοδίως συντεθειμένων καὶ ἀσκούντων ἐπισκοπικὰ δικαιώματα, καὶ ἐν τῇ διαδοχῇ τῶν πρεσβυτέρων τῶν ἐν ταῖς ἐνορίαις, μετὰ ἰδιαιτέρως ἐμφάσεως ἐπὶ τοῦ ἀληθοῦς κηρύγματος τοῦ Λόγου καὶ τῆς ὁρθῆς τελέσεως τῶν Μυστηρίων. Οὕτω δὲ ἡ ἀκόλουθος πρότασις ὑπεβλήθη ὑπὸ τῶν Πρεσβυτεριανῶν ἀντιπροσώπων: Οἱ Πρεσβυτεριανοὶ ἀντιπρόσωποι ἐπιθυμοῦν ὅπως σημειωθῇ ὅτι ἡ ἀντίληψις περὶ τῆς ἱερωσύνης, ἣν ἔχουν αἱ Ἐκκλησίαι αὐτῶν, στηρίζεται ἐπὶ τῆς ταυτότητος τῶν «ἐπισκόπων» καὶ «πρεσβυτέρων» ἐν τῇ Κ. Διαθήκῃ, ὅτι ἡ χειροτονία δὲν γίνεται ὑπὸ πρεσβυτέρων ὡς ἀτόμων, οὔτε ὑπὸ ὁμάδων πρεσβυτέρων, ἀλλὰ μόνον ὑπὸ «πρεσβυτέρων ἀρμοδίως συντεθειμένων» εἰς σώματα ἀσκούντα ἐπισκοπικὰ δικαιώματα ὅτι πρεσβυτεριανὴ διαδοχὴ ἐν ταῖς χειροτονίαις διετηρήθη ἀδιάκοπος· καὶ ὅτι τὰ καθήκοντα τοῦ διακονικοῦ βαθμοῦ ἐν τῇ Κ. Διαθήκῃ ἐξετελοῦντο οὐχὶ μόνον ὑπὸ τῶν ὀνομαζομένων διακόνων, ἀλλ' ἐν τινι μέτρῳ καὶ ὑπὸ τῶν λαϊκῶν πρεσβυτέρων, οἵτινες, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ὑπευθύνως μετέχουν τῆς διοικήσεως καὶ πειθαρχίας τῆς Ἐκκλησίας, βοηθοῦν εἰς τὰ ἔργα τῆς φιλανθρωπίας, τὴν ἐπίσκοπιν τῶν χριστιανῶν καὶ τὴν μετάδοσιν τῶν στοιχείων ἐν τῇ Ἁγίᾳ Κοινωνίᾳ.

Ἄλλαι ὁμολογίαι, εἰθισμένοι ὅπως ποιώνται χρῆσιν τοῦ ὅρου «Ἀποστολικὴ Διαδοχὴ», θὰ ἐδέχοντο αὐτὸν ὡς σημαίνοντα κατ' οὐσίαν ἢ καὶ ἀποκλειστικῶς τὴν διατήρησιν τῆς μαρτυρίας τῶν Ἀποστόλων διὰ τοῦ γνησίου κηρύγματος τοῦ Εὐαγγελίου, τῆς ὁρθῆς τελέσεως τῶν Μυστηρίων καὶ τῆς συνεχίσεως τῆς χριστιανικῆς ζωῆς ἐν τῇ χριστιανικῇ κοινωνίᾳ. Ἐν πάσῃ περιπτώσει αἱ Ἐκκλησίαι περὶ πολλοῦ ποιοῦνται τὴν Ἀποστολικὴν Διαδοχὴν εἰς τὴν ὁποίαν πιστεύουν.

Β'.

Ἐν τῇ βραχείᾳ αὐτοῦ ἐξετάσει περὶ τοῦ τύπου τὸν ὁποῖον ἡ ἱερωσύνη ἐν τῇ ἡνωμένῃ Ἐκκλησίᾳ τοῦ μέλλοντος θὰ ἠδύνατο νὰ λάβῃ, τὸ Συνέδριον ἤρχισεν ἀπὸ τῆς ἀκολούθου προτάσεως τῆς Ἐκθέσεως τοῦ Συνεδρίου τῆς Λωζάννης:

«Λόγῳ 1) τῆς θέσεως τὴν ὁποίαν τὸ Ἐπισκοπάτον, αἱ σύνοδοι τῶν Πρεσβυτέρων καὶ τὸ σύνολον τῶν πιστῶν εἶχον ἐν τῇ συνθέσει τῆς πρώτης Ἐκκλησίας, καὶ 2) τοῦ γεγονότος ὅτι τὸ ἐπισκοπικόν, πρεσβυτεριανὸν καὶ κογκρεγκασιοναλιστικὸν σύστημα διοικήσεως εἶναι σήμερον καὶ ἐπὶ αἰῶνας ἦσαν δεκτὰ ὑπὸ μεγάλων ὁμολογιῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ 3) τοῦ γεγονότος ὅτι τὸ ἐπισκοπικόν, πρεσβυτεριανὸν καὶ κογκρεγκασιοναλιστικὸν σύστημα ἕκαστον ὑπὸ πολλῶν πιστεύεται ὅτι εἶναι οὐσιῶδες διὰ τὴν εὐταξίαν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, τούτων ἕνεκα ἀναγνωρίζομεν ὅτι τὰ διάφορα ταῦτα στοιχεῖα ὀφείλουσαν, ὑπὸ ὅρους οἵτινες ἀπαιτοῦν περαιτέρω μελέτην, νὰ ἔχουν τὴν ἀρμοζούσαν θέσιν ἐν τῇ τάξει τῆς ζωῆς ἡνωμένης Ἐκκλησίας, καὶ ὅτι

ἐκάστη διακεκριμένη ὁμολογία ἀναμνησκομένη τὴν περισσὴν εὐλογίαν ἣν ὁ Θεὸς ἐπεδαφίλευσεν ἐπὶ τῆς ἱερωσύνης αὐτῆς ἐν τῷ παρελθόντι, θὰ ὀφείλει γηθοσύμως νὰ προσκομίσῃ εἰς τὴν κοινὴν ζωὴν τῆς ἡνωμένης Ἐκκλησίας τοὺς πνευματικούς της ἠσασαυρούς».

Ἡ ἀποδοχὴ τοῦ «ἱστορικοῦ Ἐπισκοπάτου» συνεπάγεται τὴν ἀποδοχὴν τῆς τριμεροῦς ἱερωσύνης ἐπισκόπων, πρεσβυτέρων καὶ διακόνων. Πολλοὶ φρονοῦν ὅτι τοιαύτη ἀποδοχὴ δὲν ἀπαιτεῖ δογματικὸν καθορισμὸν τῆς διδασκαλίας ὡς πρὸς τὴν ἱερωσύνην, ἐνῶν διὰ τινος ὁ δογματικὸς οὗτος καθορισμὸς θὰ ἦτο ἀναγκαῖος. Ὅλοι ὅμως οἱ περὶ πολλοῦ ποιούμενοι τὸ «ἱστορικὸν ἐπισκοπάτον» φρονοῦν ὅτι τοῦτο δὲν πρέπει νὰ ἐρμηνεύεται κεχωρισμένως ἀπὸ τῶν ἱστορικῶν του καθηκόντων.

Ἐν ἡνωμένῃ Ἐκκλησίᾳ ὁ στενὸς σύνδεσμος τῶν πρεσβυτέρων ἐν συνόδῳ μετὰ τοῦ Ἐπισκόπου καὶ τοῦ λαοῦ μετ' ἀμοιτέρων, ἐν τῇ διοικήσει τῆς Ἐκκλησίας, ὀφείλει νὰ διατηρηθῇ ἢ ἀποκατασταθῇ. Οὕτω δὲ τὸ ἐπισκοπάτον θὰ εἶναι συνταγματικὸν καὶ ἀντιπροσωπευτικὸν τῆς ὅλης Ἐκκλησίας. Ἄν ἡ ἱερωσύνη τῆς ἡνωμένης Ἐκκλησίας ἐπαρκῶς περιέχει χαρακτηριστικὰ στοιχεῖα τοῦ ἐπισκοπικοῦ, πρεσβυτεριανοῦ καὶ κογκρεγκασιοναλιστικοῦ συστήματος, οἱ σημερινοὶ ἀκόλουθοι τῶν συστημάτων τούτων θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ἀναγνωρίσουν τὴν θέσιν ἀλλήλων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Θεοῦ, καὶ νὰ δυνηθοῦν νὰ εὐρουν τὴν πνευματικὴν των κατοικίαν ἐν τῇ ἡνωμένῃ Ἐκκλησίᾳ ἢ δὲ διδασκαλία περὶ Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς θὰ ἦτο δυνατόν ἐπὶ κοινῆς βάσεως πίστεως νὰ προσλάβῃ τὴν πληρότητα ἣτις ἀνήκει εἰς αὐτὴν ἀναφερομένη ταυτοχρόνως εἰς τὸν Λόγον, τὴν ἱερωσύνην καὶ τὰ μυστήρια καὶ εἰς τὴν ζωὴν τῆς χριστιανικῆς κοινότητος. Θὰ ἴδῃ ὅμως νὰ ἀναγνωρισθῇ ὅτι ὑπάρχουν μέλη τοῦ Συνεδρίου τὰ ὁποῖα δὲν ἐπέσθησαν ὅτι ἀποτελεῖ θέλημα τοῦ Θεοῦ ὅπως ἡ μία πνευματικὴ ζωὴ τῆς ἀδιαιρέτου Ἐκκλησίας ἐκδηλῶται δι' οἰουδητήντος ὄρισμένου τύπου διοικήσεως καὶ ὅτι ἐντὸς ἧπαρὰ τὸ ἐπισήμως ὀργανωμένον σῶμα θὰ ἴδῃ νὰ περιλαμβάνονται ἐλεύθερα κοινότητες οἵαι εἶναι ἢ τῶν Φίλων (Κουακέρων) καὶ ὁ Στρατὸς τῆς Σωτηρίας.

Αἱ ἀνωτέρω σκέψεις ἐκτίθενται ἐν τῇ γνώσει ὅτι περιέχουν σημεῖα τὰ ὁποῖα τὸ γε νῦν εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι ἀπαράδεκτοι ὑπὸ τινων Ἐκκλησιῶν ἀμοιτέρων τῶν περὶ τῆς Κινήσεως πεπεισμένα ὅμως ὅτι ὅπου ἡ θέλησις πρὸς ἕνωσιν ὑπάρχει, τὸ Ἅγιον Πνεῦμα θὰ καταστήσῃ ἱκανὰς τὰς Ἐκκλησίας ἐν τῷ μέλλοντι ὅπως βελτιώσουν καὶ ἀναπτύξουν τὰς πρώτας ταύτας πειραματικὰς νύξεις.

Εἴμεθα κεκλημένοι ὑπὸ τοῦ Θεοῦ νὰ προσευχώμεθα καὶ ἐργαζώμεθα μετὰ κάθε μέσον διὰ τὴν προαγωγὴν τοῦ κοινοῦ τούτου σκοποῦ, ἀναγνωρίζοντες ὅτι ὁ μέλλων ἢ τελικὸς τύπος τὸν ὁποῖον θὰ λάβῃ ἡ ἡνωμένη Ἐκκλησίαι ἐξαργυρῶνται ὅχι μόνον ἐκ τῆς πείρας τοῦ παρελθόντος, ἀλλὰ, πρὸ παντός, ἐκ τῆς συνεχοῦς καθοδηγήσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

(Ἀκολουθεῖ)

† ὁ Μ. Ἀρχιμ. ΜΙΧ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΔΗΣ

Η ΦΙΛΙΑ ΓΕΝΙΚΩΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΜΕΓΑΝ ΦΩΤΙΟΝ

ΥΠΟ
ΚΩΝΣΤ. Γ. ΜΠΟΝΗ

[15]

Ἄλλ' οὐ μόνον ἐπὶ τῷ θανάτῳ ἢ τῇ δυστυχίᾳ ἢ τῇ ζημίᾳ τοῦ φίλου τοῦ ἐκόπητο καὶ ἐθρήνη· καὶ ὡς ἴδιον αὐτοῦ κακὸν ὁ φιλικώτατος Φώτιος ἤσθάνετο, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ μόνῃ τῇ στερήσει τοῦ φιλιώτατου του, λόγῳ ἀπουσίας, ὑπὸ εὐγενεστάτου πόθου φιλικῆς ἐπικοινωνίας πιεζόμενος, ἐξεδήλου πολλάκις συγκινητικώτατα τὴν ἦν πρὸς ἐκεῖνον ἤσθάνετο ἀγάπην. Ἐν τῇ πρὸς τὸν φίλον αὐτοῦ Παύλον, τὸν μητροπολίτην Λαοδικείας, ἐπὶ παραδείγματι, ἐπιστολῇ, ἐκφράζων τὴν ἔσθῃ ἤσθάνετο ἀδημονίαν ἐπὶ τῇ μακρᾷ τῆς ἐλευσεώς του ἀναμονῇ, ἔγραφεν: «Ἐκαμον τὰς εὐδίας ἀναμετρῶν καὶ τὴν σὴν περιβλεπόμενος ἀφίξιν. ἄλλ', ὡς ἔοικε, χειμῶνές σοι αἱ εὐδαίαι γεγόνασιν. Εἰς ποῖον οὖν ἄρα πέρας τὰ τῶν χειμῶνων σοι ἀποκριθήσεται; Ἐν ἑτέρᾳ δὲ πρὸς τὸν αὐτὸν ἐπιστολῇ του, ἐκδιάζων, οὕτως εἰπεῖν, τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ, ἔπως ἔλθῃ ἐπὶ τέλος εἰς συνάντησιν, ἐπισυνδέων ἅμα τὸ ἀσπτηρὸν μετὰ τοῦ εἰρωνος, λέγει: «Εἰ μὴ χειμῶν ἦν, περὶ οὗ ὁ Σωτὴρ ἔλεγεν, εἴχεσθε μὴ γενέσθαι τὴν φυγὴν ἡμῶν ἐν χειμῶνι², χειμῶνα ἂν σοι λόγων δικαίως ἐπήγειρα· οὐκ εἶδα, τὸν ἀφιλον ἐρῶ τρόπον, ἢ τὴν οὕτω μακρὰν ἀποδημίαν καὶ τοῦ παλαιοῦ κόρακος ἐκεῖνον ἐγγὺς γενέσθαι φιλονεικήσασαν, αἰτιώμενος. Ἄλλ' εἰ μὲν τὸ πτερόν σοι τῆς ἀγνῆς καὶ καθαρᾶς καὶ ὀξυπόρου περιστερᾶς ἔρῳται τῆς ἀγάπης, οὐδὲν ὁ χειμῶν, ὥσπερ οὐδέ τι ἄλλο· εἰ δὲ τινα θραυσὶν (ἄλλ' οὐκ ἂν πεισθείη) ἐκεῖνο πεπόνθοι, ἀνάγκη κάτω μένειν, ἕως ἂν ὁ ταρσὸς πάλιν ἄνωθεν βλαστήσῃ καὶ μηδ' ἐν εὐδαίᾳ πρὸς ἡμᾶς μετεωρίζεσθαι. Ἄλλ' ἔρῳσά μοι τὸν θεῖον ἔρωτα μῆλλον ἐπὶ τοῖς προτέροις πτεροφυῶν, ἢ τοὺς ἀρχήθεν καὶ καλῶς προσβεβλημένους ταρσοὺς θραυμῖα περιθραυόμενος³. Τὸ ἐνδιαφέρον δὲ τοῦτο τῆς μετὰ τῶν φίλων αὐτοῦ ἐπικοινωνίας ἐδείκνυε, διότι ἐγνώριζε κάλλιστα ἔτι «ὅσον ἢ ἀντίδοσις τῶν γραμμάτων γένοιτο, τοσοῦτον ἢ τῆς ἀγάπης δι' αὐτοὺς αἰξοῖτο· οὐ τί ἂν εἴη σπουδαιότερον»⁴.

(Συνεχίζεται)

1. Αἰτῶθ: σ. 546, ἐπιστ. 234

2. Ματθ. 24, 20.

3. Βαλέττα σ. 546, ἐπιστ. 235. "Ὅρα καὶ τὴν πρὸς τὸν Νικηφόρον φιλόσοφον, τὸν μονάζοντα, ὑπ' ἀριθ. 245 ἐπιστολὴν (σ. 551): «Τὸν μὲν τοῦ σώματος ἔρωτα ἐπερωμένον οἱ σωματικοὶ γράφουσι· γράφουσι δὲ καὶ τὸν θεῖον, ὅσοι τὸ νοερόν αὐτοῦ κάλλος ψυχᾶς καθαρᾶς ἐνεμορφώσαντο· ἀλλ' οἱ μὲν βαφαῖς καὶ χρομᾶτων ἀνθεσι, οἱ δ' αὖ ἀρεταῖς καὶ λαμπροτέροις τοῖς κατορθώμασιν. Ἐκότεροι δ' οὖν ὅμως μαρτυροῦσι, δι' ὃν γράφουσιν, ὡς ἄφατον ἔχει τάχος καὶ προθεσμίας ὑπάρχει τυραννος καὶ ὑπερόπτης νόμων, εἰς ἀναβολὴν διυθύνεται. Ἰσθι τοιγαροῦν, ὃ τοῦ Θεοῦ ἰερεῖ ἀνθρώπου, ὡς καὶ ἡμᾶς ἢ τυραννὶς αὐτῇ κατὰ κράτος εἶλε καὶ τὴν προθεσμίαν ἐβιάσατο καὶ πρὸ τοῦ χρόνου τὴν σὴν παρουσίαν ἐπίστηεῖν κατηνάγκασεν. Ἐρῳσο». Πρὸλ. καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 247 (σ. 552) ἐπιστολὴν: Νικηφόρου φιλοσόφου μονάζοντι, ἀνωτέρω μνημονευθεῖσαν ἐπιστολὴν.

4. Αἰτῶθ: σ. 430, ἐπιστ. 180· Θεοφάνει μονάζοντι.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἐπιβαλλομένη σύστασις.

Ἐὰν ἡ εὐπρέπεια καὶ ἡ κοσμιότης ὡς γνωρίσματα ἠθικοῦ πολιτισμοῦ ἐπιβάλλεται νὰ χαρακτηρίζουν πάντα ἄνθρωπον σεβόμενον ἑαυτὸν καὶ τοὺς ἄλλους, πολὺ περισσότερον δέον νὰ ἀποτελοῦν ἐκδηλώσεις ἐκείνων, οἷτινες ὡς ἐκ τῆς θέσεώς των τάσσονται νὰ χρησιμεύουν ὡς τύπος καὶ ὑπογραμμὸς καὶ παράδειγμα διὰ τὴν ἡλικίαν ἐκείνην ἰδίᾳ, κατὰ τὴν ὁποίαν διαπλάσσεται ὁ χαρακτήρ. Τοῦτου ἕνεκα μεγάλην σημασίαν ἀποκτᾷ ἡ πρὸ τινος ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Ἐθνικῆς Παιδείας ἀπολυθεῖσα πρὸς τὰς διδασκαλίσας ἐγκύκλιος, διὰ τῆς ὁποίας συνιστᾶται εἰς αὐτὰς νὰ μὴ ἐκβαίνουν τῶν ὁρίων τῆς ἐπιβαλλομένης εἰς τὴν γυναικειαν μάλιστα φύσιν κοσμιότητος, «ἥτις πάντοτε εἶνε συνοδὸς ἀριστος καὶ γνησίον ψυχικοῦ καὶ σωματικοῦ κάλλους». Ἦλθε δ' ἐπικαίρως ἡ παραιτητικὴ αὕτη τοῦ Ὑπουργείου σύστασις πρὸς τὰς διδασκάλους τῶν μικρῶν ἐλληνίδων νὰ ὑπομνήσῃ εἰς αὐτὰς τὸ καθῆκόν των, διότι ἐν ἐποχῇ, καθ' ἣν καὶ ὁ ἰδικὸς μας γυναικεῖος κόσμος, τὸν ὁποῖον ἀνέκαθεν διέκρινεν ἡ σεμνότης καὶ ἡ εὐπρέπεια, παρεσύρθη εἰς τὴν φρενίτιδα τῆς χρωστικῆς ἀσχημίας καὶ τῆς ἐπιδεικτικῆς γυμνότητος, αἱ διδασκάλισαι τοῦλάχιστον θὰ ἔπρεπε νὰ ἀποτελῶσι διὰ τῆς σεμνοπρεποῦς ἐμφανισεώς των οὐ μόνον ὑπόδειγμα διὰ τὰς γυναίκας τῆς αἰρίας, ἀλλὰ καὶ ζωντανὸν ἔλεγχον διὰ τὰς παρεκτροπόμενας ὁμοφύλους των.

*

Αἱ «Études» τῶν Παρισίων δημοσιεύουν μίαν λίαν ἐνδιαφέρουσαν μελέτην περὶ τοῦ μυθιστορήματος τοῦ διασήμεου ρώσου συγγραφέως Ντιστογιέβσκη, ὅπερ εἶναι γνωστὸν ὑπὸ τὸν τίτλον «Οἱ δαίμονες» («Μπιεσού»), ἐξεδόθη δὲ τῷ 1871. Ἐν αὐτῷ ὁ Ντιστογιέβσκη παρέσχε προφητικὴν ἀληθῆς παραστάσιν τῆς σημερινῆς Ρωσίας καὶ τῶν διαφόρων τύπων τῶν ἀθέων της. Διὰ τὸν Ντιστογιέβσκη, ἡ Ρωσία ὑπῆρξεν ὁ μὲ τὸ πνεῦμα τὸ ἀκάθαρτον ἄνθρωπος τῶν Γερουσιανῶν, οὐ τὸ ὄνομα «λεγεών», ὅτι ὑπὸ πολλῶν δαιμονίων κατείχετο, ἅτινα κατὰ παραχώρησιν τοῦ Κυρίου εἰσῆλθον εἰς τὴν πρὸς τὸ ὄρος βοσκόμενῃν ἀγέλην χοίρων. Ταύτην τὴν ἀγέλην περιγράφει ὁ ρώσος συγγραφεὺς ἐν τῷ ἔργῳ του: «Ὁ Καραμζίνωφ εἶνε ἐγωῖσθης καὶ ἐπιπόλαιος καὶ πλούσιος ἄνθρωπος τῶν γραμμάτων ὅστις ἔπαυσε νὰ πιστεῖ εἰς τὸν Θεόν· ὁ Τροφίμοβιτς, ὁ φαντασιόκοπος ἀλλὰ φιλόδοξος, ἰδεολόγος, ὁ ἀθεῖσμός του ὁποῖον οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ διασκέδασις· ὁ Βερχοβένσκη, ὁ τύπος τοῦ ἀγωνιστοῦ ἀέργου ἀθέου, τοῦ πλήρους σχεδίων καὶ ὁδηγοῦ πρακτόρων καὶ ἐτοιμοῦ πρὸς πᾶν πολιτικὸν ἔγκλημα, διαρκῶς δὲ προφητεύοντος ὅτι «νῦξ θὰ κατακαλύψῃ τὴν Ρωσίαν καὶ ἡ γῆ θὰ ὀδύρεται τοὺς παλαιούς της θεούς»· ὁ Στραβογκίν, τέλος, ὁ κατὰ πάσης ἠθικῆς κακουργημένος, ὁ διὰ τῆς αὐταρχίας ὑποκαθιστῶν τὸν Θεόν.... Καὶ ἡ ἀγέλη αὕτη τοῦ μυθιστορήματος τοῦ Ντιστογιέβσκη ὤρμησε διὰ τῆς κρημνώδους κατωφρείας εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐπνίγη, μόνον δὲ μέχρι τοῦ ὀριστικοῦ της πνιγμοῦ ἢ Ρωσία θὰ ἐλευθερωθῇ ἀπ' αὐτῆς, ὁπότε θὰ πληρωθῇ διὰ τὴν Ρωσίαν τὸ περὶ τοῦ δαιμονιζομένου τοῦ Εὐαγγελίου: «καὶ θεωροῦσι τὸν δαιμονιζόμενον καθήμενον καὶ ἱματισμένον καὶ σφραγισμένον». (Λκ. η' 35)

*

Ὁ Πρόεδρος τῆς Ἀργεντινῆς Δημοκρατίας ἀπηγόρευσε πᾶσαν ἀναπόκρισιν ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ ἢ τοῦ ἐσωτερικοῦ ἐμμέσων ἢ ἀμέσων, προάγουσαν προαπίζουσαν ἢ ὑποβοηθοῦσαν τὰς κομμουνιστικὰς διδασκαλίας.

ΧΡΟΝΙΚΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Ἱερά Σύνοδος συνήλθεν εἰς τακτικὴν συνεδρίαν τὴν παρελθούσαν Πέμπτην κατὰ δὲ τὰς λοιπὰς ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος καὶ τὴν πρωίαν τῆς σήμερον συνήχθητο εἰς συσκέψεις ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ ἢ ἐν τοῖς Γραφείοις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου πρὸς μελέτην τοῦ σχεδίου τροποποιήσεων τοῦ περὶ Ἑνοριακῶν ναῶν καὶ Ἐφημερίων νόμου, τὴν ὁποίαν ἐπεράτωσαν.

Τὸ πρωτόδικον Συνοδικὸν Δικαστήριον συνήλθεν εἰς συνεδρίαν τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα.

Ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως ἐδημοσιεύθη νόμος καθ' ὃν ἐπιτρέπεται εἰς τὸ κεντρικὸν συμβούλιον τοῦ ΟΔΕΠ κατόπιν γνώμης τοῦ ἀρμοδίου τοπικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ συμβουλίου καὶ τῆς οικείας Μονῆς ἢ παραχωρῆ δωρεάν τὴν χρῆσιν καταλλήλων οἰκοπέδων ἐκ τῆς ἐκποιήσεως Μοναστηριακῆς περιουσίας εἰς Ἱεράς Μητροπόλεως πρὸς ἀνάγεσιν Μητροπολιτικοῦ Μεγάρου ἐφ' ὅσον αὐτὰ στεροῦνται ὁλοσχερῶς ἢ δὲν ἔχουσι κατάλληλον μέγαρον. Ἡ κυριότης τῶν οἰκοπέδων τούτων διαφυλάττεται ὑπὲρ τῆς Μονῆς καὶ ἐπανέρχεται αὐτοδικαίως εἰς τὸν ΟΔΕΠ τὸ δικαίωμα τῆς διοικήσεως καὶ διαχειρίσεως αὐτοῦ εὐθὺς ὡς τοῦτο θά ἔπαυε χρησιμοποιούμενον δι' ὃν παρεχωρήθη σκοπὸν.

Γράφουσιν ἡμῖν ἐκ Κυπριασίας ὅτι κατόπιν προσκλήσεως τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας Ἀνδρέου, συνήλθε τὴν 12ην Ἰανουαρίου ἔ. ἔ. ὁ ἱερός Κλήρος τῶν ἐπαρχιῶν Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας εἰς τριήμερον συνέδριον, ὅπερ ἤρξατο διὰ κοινήν προσευχὴν καὶ δεξολογίαν ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τοῦ Ἐυαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου. Κατ' ἀρχὰς ὁ Σεβ. Τριφυλίας ἀπήντησε χαιρετιστήριον προσφώνησιν πρὸς τοὺς συγκεντρωθέντας 140 ἱερεῖς, ἐν τῇ ὁποίᾳ συγχρόνως διέγραψε τὸ ὄψος τοῦ ἱερατικοῦ ἀξιώματος καὶ τὰ καθήκοντα τῶν ἱερέων. Μετὰ ταῦτα ἐλύθησαν παρὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου πολλαὶ ἀπορίαι τῶν ἱερέων, ἐκ τῶν προτέρων γραπτῶς ὑποβληθεῖσαι αὐτῷ: δογματικοῦ, ἠθικοῦ, διοικητικοῦ καὶ τελετουργικοῦ περιεχομένου. Εἰτα ἔλαβον τὸν λόγον ἀλληλοδιαδόχως πολλοὶ ἱερεῖς, ἐν οἷς ὁ αἰδ. Βασίλειος Μπαρμπούνης, οἰκονόμος, ὁ αἰδ. Διονύσιος Καίρης, ὁ αἰδ. Σπυρίδης Καραθανάσης, ὁ αἰδ. Ἰωάννης Παπαγιαννόπουλος, ὁ αἰδ. Στυλιανὸς Σκαυρόπουλος, ὁ αἰδ. Ἰωάννης Δημόπουλος, ὁ αἰδ. Ἀθανάσιος Κωτσάκης, ὁ αἰδ. Ναπολέων Καραμπέλας καὶ ἄλλοι, ἀναπτύξαντες διάφορα ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα τὰ λίαν ἐπιτυχῶς, καθ' ὅσον ὁ ἱερός Κλήρος Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας συγκαταλέγει ἐφημερίους θεολόγους, πλείστους τοιοῦτους τῶν Ἱερατικῶν Σχολῶν, τοῦ Διδασκαλείου καὶ τοῦ Γυμνασίου. Ὁ Σεβασμιωτάτος ἐκάνονισεν εἶτα τὰ τῆς φιλανθρωπικῆς δράσεως τῶν ἱερέων, οὓς ἐν τέλει ἠνυχορίστησε καὶ συνεχάρη διὰ τὴν πρόθυμον προσέλευσιν εἰς τὸ Συνέδριον καὶ συγχεφαλαίως τὰ συμπράγματα εἰς τὰ ὅποια τοῦτο κατέληξε καὶ χορηγήσας διαφόρους τελικὰς ὑποθήκας καὶ ὁδηγίας ἐκῆρξε τὴν λήξιν τοῦ ἱερατικοῦ τούτου συνεδρίου ἥτις ἐπεσφραγίσθη διὰ κοινῆς προσευχῆς. Τοσαύτη ὑπῆρξεν ἡ ἐκ τοῦ Συνεδρίου τούτου ὠφέλεια τῶν ἱερέων καὶ ἡ τὸν ὄψος τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ αὐτῶν φρονήματος, ὅσπερ οὗτοι παρεκάλεσαν τὸν Σεβασμιωτάτον ἵνα, εἰ δυνατόν, δις τοῦ ἔτους μαλοῦνται παρ' αὐτοῦ εἰς τοιαῦτα γενικά Συνέδρια, τῶν ὁποίων ἡ ἐπί τοῦ λαοῦ θερησκευτικὴ καὶ ἠθικὴ ἐπίδρασις ἀποβαίνει μεγίστη. Κατὰ τὸ τέλος τῶν ἐργασιῶν αὐτοῦ τὸ ἱερατικὸν Συνέδριον ἀπηύθυνε τηλεγράφημα πρὸς τὸν Κύριον Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως καὶ τὸν Κύριον Ὑπουργὸν ἐπὶ τῶν Θερησκευμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας περὶ τῶν συμπερασμάτων εἰς τὰ ὅποια κατέληξεν.

Τὸ παρελθὸν Σάββατον, κατόπιν ἐντολῆς τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ὁ ἐπίσκοπος Βρεσθῆνης κ. Γερμανὸς μετέβη εἰς Ὠρωπὸν καὶ ὠμίλησε πρὸς τοὺς κροτουμένους εἰς τὰς ἐκεῖ ἀγορικὰς φυλακὰς. Τὴν ὠμίλιαν τοῦ ἐπισκόπου Βρεσθῆνης παρεκολούθησαν ὅλοι οἱ κατεά-

δικοι μετὰ μεγάλης προσοχῆς, διὰ τοῦ διευθυντοῦ δὲ τῶν φυλακῶν κ. Κρίτσα, διετύπωσαν τὴν παράκλησιν τῆς ἰδρύσεως ἐν ταῖς φυλακαῖς ἐνὸς ναοῦ, εἰς τὸν ὅποιον νὰ ἐκκλησιάζωνται. Ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν λαβοῦσα γνώμιν τῆς αἰτήσεως ταύτης, ἀπεφάσισεν ὅπως ἐνεργήσῃ διὰ τὴν ἀνάγεσιν ἐκκλησίας, τὸσον ἀπαραιτήτου διὰ τοὺς 600 περίπου κροτουμένους, οἱ ὅποιοι καὶ λόγῳ τῆς ἐλλείψεως ἱερέως εὐρίσκονται εἰς ἀδυναμίαν, ὄχι μόνον νὰ ἐξομολογηθοῦν, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐκτελέσουν τὰ στοιχειωδέστερα τῶν χριστιανικῶν τῶν καθηκόντων.

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐπὶ τῇ ἐορτῇ τῆς προσκυνήσεως τῆς ἀλύσεως τοῦ Ἁγίου Πέτρου, ἐπανηγύρισαν οἱ φερώνυμοι ναοὶ τῶν γυναικείων φυλακῶν καὶ τοῦ Ἐφηβείου Ἀβέσσηφ. Ἐν τῷ ἄνω ναῷ ἐχοροστάτησεν εἰς τὴν λειτουργίαν, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Λαρίσης κ. Δωρόθεος, ὁ ὁποῖος ὠμίλησεν ἀκολουθῶς εἰς τοὺς ἐφηβους καταδικούς. Εἰς τὰς γυναικείας φυλακὰς ἐλειτούργησεν ὁ Σεβ. Ἐπίσκοπος Βρεσθῆνης, μετὰ δὲ τὴν λειτουργίαν διανεμέθη ἄρτος εἰς τὰς καταδικούς γυναίκας. Καὶ οἱ δύο ναοὶ εἶχον στολισθῆ ἀπὸ τοὺς εἰς τὰς φυλακὰς κροτουμένους.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Ἐν Παρισίοις συνήλθον πρὸ τινος εἰς σύσκεψιν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Μητροπολίτου Εὐλόγιου οἱ ὑπ' αὐτὸν Ἐπίσκοποι πρὸς συζήτησιν ἐπὶ διαφόρων ζητημάτων, ἐν οἷς καὶ ἡ ὀργάνωσις τῆς ἐν Βελγίῳ ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀποκτησάσης ἐπ' ἐσχάτων ὀριστικὸν κανονισμὸν, τυχόντα καὶ τῆς βασιλικῆς κυρώσεως. Μεταξὺ τῶν κυριωτέρων θεμάτων φέρεται—κατὰ τὸν «Λόγον» τῆς Βεροσβίας—καὶ τὸ τῆς διδασκαλίας τοῦ καθηγητοῦ τοῦ ἐν Παρισίοις ὀρθοδόξου ρωσικοῦ Θεολογικοῦ Ἰνστιτούτου αἰδέου, Πρωθιερέως Μπουλάκωφ περὶ τῆς Ἁγίας Σοφίας, διδασκαλίας, ἥδη, ὡς γνωστὸν, καταδικασθείσης ὡς αἰρετικῆς ὑπὸ τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Κάρλοβιτς ῥώσων Ἐπισκόπων καὶ ὑπὸ τοῦ τοποτηρηθέντος τῆς πατριαρχικῆς ἐν Μόσχᾳ Ἐκκλησίας Σεβ. Μητροπολίτου Σεργίου. Τὴν μελέτην τοῦ ζητήματος τούτου ὁ Σεβ. Εὐλόγιος εἶχεν ἀναθέσει πρὸ διετίας εἰς τὸν καθηγητικὸν Σύλλογον τοῦ ἐν λόγῳ Ἰνστιτούτου, ὅστις καὶ ἀνεκοίναςεν ἤδη τὸ πόρισμα αὐτοῦ εἰς τὴν Α. Σ. δι' ἰδίῳ ὑπομνήματι. Ἐπὶ τούτου ἡ διάσκεψις τῶν Ἐπισκόπων κατέληξεν εἰς τὴν ἐξῆς ἀπόφασιν: Ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος διδασκαλία τοῦ Καθηγ. Πρωθιερέως Μπουλάκωφ δὲν ἔλαβεν ἐτι τὴν ὀριστικὴν αὐτῆς ἐκφρασιν καὶ διατύπωσιν... εἶνε, κατ' ἀκολουθίαν, ἀτελής. Οὐχ ἦν δυνατόν τις νὰ παρατηρήσῃ τινὰ μὴ ὀρθὰ ἢ πεπλανημένα ἀπὸ ἐπιπέσεως ὀρθοδόξου, τὰ ὅποια ὅμως δὲν περιέχοντι εἰς τὸ δυνατόν νὰ χαρακτηρισθῆ ὡς αἰρετικὸν ἢ ἀντιτιθέμενον πρὸς τὸ βάθος καὶ τὴν οὐσίαν τῆς διδασκαλίας καὶ τῶν βάσεων τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

Πρὸς πληρῶσιν τῆς Μητροπόλεως Βάρνης καὶ Προσλάβας ἐκλογῆς γενομένης μεταξὺ 35 ὑποψηφίων οἱ δύο πλειοψηφήσαντες Ἐπίσκοποι Ἰωσήφ καὶ Ἀνδρέας ἐντυχον ἰσοψηφίας κατὰ τὴν πρώτην καὶ κατὰ τὴν δευτέραν ἐκλογὴν, διὸ καὶ ἀφέθη ἡ ὀριστικὴ ἐκλογὴ εἰς τὴν Ἱ. Σύνοδον. Κατὰ ταύτην ἐξελέγη ὁ Ἐπίσκοπος Ζνεπόλσκης Ἰωσήφ ἡλικίας 40 ἐτῶν. Ὁ νέος Μητροπολίτης Βάρνης ἀποφοιτήσας τῆς θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Σόφιας μετέβη εἰς Βιέννην, ἐνθα κατέγεινε πρὸς σύνταξιν τῆς περὶ Ἰνστικτισμοῦ πραγματείας του, εἶτα δὲ μετὰ βίας εἰς παρισίους ἤκουσε μαθήματα ἐν τῇ Σορβόννῃ. Καθ' ὃ ἐκδοῦς τὴν προμνημονευθεῖσαν μελέτην του ἀνεκηρύχθη ὑπὸ τῆς Θεολογ. Σχολῆς Σόφιας διδάκτωρ. Διδάξας μετὰ ταῦτα τὰ θερησκευτικὰ μαθήματα ἐν τῇ Ἱερατικῇ Σχολῇ Σόφιας προήχθη εἰς Πρωτοσύγκελλον τῆς Μητροπόλεως Σόφιας, ἐν ἣ ἐπέδειξε σημαντικὴν διοικητικὴν δραστηριότητα, εἶτα δὲ προήχθη εἰς Ἐπίσκοπον ὑπὸ τῷ τίτῳ Ζνεπόλσκης.

ΡΩΜΑ. I.KH

Οἱ ἐν Γερμανίᾳ καθολικοὶ Ἐπίσκοποι ἀπηύθυναν πρὸς τὸ ποιμνιὸν τῶν ἐγκύκλιον, ἐν ἣ ἐξαφράζοντο μετὰ μεγάλης πικρίας κατὰ τῆς γερμανικῆς κυβερνήσεως καὶ ἰδίως κατὰ τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας. Ἡ κυβερνήσις, κατασχούσα τὰς ἀναγραφάσας λεπτομερεῖας περὶ τῶν

ριοχομένου της έγκυκλιου άγγλικής έφημερίδας έσκόπησε —κατά τās σχετικές ειδήσεις—νά προβή εις ύπίσημον αούτης άναίρεσιν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΙΘΙΟΠΙΑΣ

Κατά τόν έν Καίρω άνταποκριτήν τών <Times> ή Ιταλική κυβέρνησις, μετά την άποτυχίαν τών μετά της Κοπτικής Έκκλησίας και της αιγυπτιακής κυβερνήσεως συνεννοήσεων, προτίθεται νά προσαρτήση την έκκλησίαν της Αιθιοπίας εις την Ρώμην, του νωσσι διορισθέντος Μητροπολίτου Άμπούνα Άβραάμ χειροτονουμένου υπό του Πάπα. Κατά τόν αυτόν άνταποκριτήν, ή 'Ι. Σύνοδος της Κοπτικής Έκκλησίας άπεφάσισε] τόν άφορισμόν του Άμπούνα Άβραάμ και τών ύποστηρικτών αυτού. Την 22αν Δεκεμβρίου π. έ. ή 'Ι. Σύνοδος άπέστειλε προς αυτόν τηλεγράφημα, τονίζον ότι ή ύπ' αυτού παρά τών Ιταλών άποδοχή του τίτλου του Πατριάρχου και ή οικειοποίησις της ηγεσίας της έν Άβυσσηνία Κοπτικής Έκκλησίας συναπάγεται κατά τούς κανόνας άφορισμόν. Διά του τηλεγραφήματος τψ έτάσσετο παθήμερος προθεσμία, ή; παρεχομένη; θα έπικολούθει καθαίρεσιν.

Κατά τά λεπτομερώς έν τψ τελευταίω φύλλω του <Πανταίνου> ιστορούμενα περί της τελευταίας εξέλιξεως των περιγμάτων της έν Αιθιοπία Έκκλησίας, της καθαίρεσεως του υπό τών Ιταλών κατασταθέντος ως πρωθιεράρχου αυτή; Έπισκόπου Άβραάμ προηγήθησαν μακραι διαπραγματεύσεις της έν Αιγύπτω Κοπτικής Έκκλησίας μετά τών Κυβερνήτων Ιταλικής και αιγυπτιακής. Δι Ιταλικοί της Αιθιοπίας άρχαι, παρά την μετά τόν Ιταλοαιθιοπικόν πόλεμον δήλωσιν των περί σεβασμού του μεταξύ της Κοπτικής και Αιθιοπικής Έκκλησίας έκπαλαι ύφισταμένου δεσμού, παρεσπόνδησαν εις αφαρισθέντες τά προνόμια του Άμπούνα, άξιώσαντες άνεξάρτητον την Αιθιοπικήν Έκκλησίαν από της Κοπτικής, υποκινήσαντες κατά του κανονικού Άμπούνα τόν αιθιοπικόν κλήρον και έπιβαλόντες εις τόν τελευταίον νά μεταβή εις Ρώμην προς συνενόησιν μετά της Ιταλικής Κυβερνήσεως. Εις έπιτροπήν του Κοπτικού Πατριάρχου, έλθούσαν εις έπαφήν μετά της έν Αιγύπτω Ιταλικής Προσβίας άνεκοίνωσεν αυτή ότι ή διατήρησις του δεσμού της Αιθιοπικής Έκκλησίας μετά της Κοπτικής Έκκλησίας θα έξαρτηθί μόνον εκ της ύπό ταύτης άναγνώσεως του βασιλέως μόν της Ιταλίας ως αυτοκράτορος της Αιθιοπίας, του Έπισκόπου δέ Άβραάμ ως πρωθιεράρχου της Αιθιοπικής Έκκλησίας, παρά τώ γεγονός δε ότι και ή αιγυπτιακή κυβέρνησις ένδιαφερόθη διά τώ ζήτημα, αι Ιταλικοί άποφάσεις δέν μετεβλήθησαν τούναντιον έγνώσθη ότι ο Έπίσκοπος Άβραάμ κατεστράθη υπό τών Ιταλών ουχι άλλως ως Άμπούνα της Αιθιοπικής Έκκλησίας, άλλ' ως Πατριάρχης αυτής και ότι ουτος προσέβη εις την χειροτονίαν τριών μητροπολιτών και τριών επισκόπων. Δοθέντος, λοιπόν, ότι διά τών πράξεων τούτων ο Έπίσκοπος Άβραάμ παρέβη τούς όρους καθ' ου; έγένετο ή χειροτονία του Άμπούνα Ματθαίου και ή τών πέντε αιθιοπων έπισκόπων (1929) και τώ ρυθμίζον την άπέναντι της Κοπτικής Έκκλησίας θέσιν της Αιθιοπικής κανονικόν δικαίον, έδεχθη την Αιθιοπικήν Έκκλησίαν άνεξάρτητον και έαυτόν Πατριάρχην αυτής και έχειροτόνησεν έπισκόπους, ή Κοπτική Έκκλησία εκήρυξεν αυτόν έκπτωτον του ιερατικού βαθμού, άφώρισεν αυτόν τε και τούς ύπ' αυτού χειροτονηθέντας και έδήλωσε παραμένοντα τόν Άμπούνα Κύριλλον ως πρωθιεράρχην της Αιθιοπικής Έκκλησίας, γνωριζομένης ως άδιασπάστου από της μητρος αυτής Κοπτικής Έκκλησίας, άφ' ή; και έξαρτάται. Την άπόφασιν υπεγράφη ο Πάπας της 'Ι. Συνόδου <Πάπας και Πατριάρχης Άλεξανδρείας> 'Ιωάννης.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

<Ο Όρθόδοξος 'Ιερακόστολος προς διάδοσιν του λόγου του Θεού>.—Προοίμια του Σεβ. Μητροπολίτου Αύστραλίας Τιμοθέου ήρξατο εκδιδόμενον έν Αύστραλία τώ τριμηνιαίον τούτο περιοδικόν της έν λόγω Μητροπόλεως, περιέχον ύλην ήθικοθηρησκευτικήν. Τό θρησκευτικόν τούτο όργανον, μέλλει ού μόναν νά οικοδομή τούς πιστούς της Αύστραλίας έν τή κατά Χριστόν ζωή και νά διατηρή και

ένισχύ τούς προς την όρθόδοξον πατρίδα και Έκκλησίαν δεσμούς, άλλά και νά χρησιμεύη ως συνεικτικός δεσμός του ποιμνίου προς τόν ποιμένα και τών άνά την άχανή έκείνην ήπειρον κατασπαρμένων όρθόδοξων όμογενών προς άλληλα. Εις τόν νεαρόν συνάδελφον ή <Έκκλησία> εύχεται πάσαν εύδοκίμησιν.

Άρχ. Μ. Κοντοστάνου καθηγητού του έν Αθήναις Ε Γυμνασίου Θελέων, "Από τώ Α' έν Αθήναις πανελλήνιον Αντιβλασφημικόν συνέδριον (1937). Αθήναι 1938.—Έν τψ τούτω τούτω περιέχονται αι κατά τώ έν λόγω συνέδριον γενόμεναι προσαγαρεύσεις, άνακοινώσεις και άγορεύσεις, ως και ληφθεΐσαι άποφάσεις.

† Μητροπολίτου Αθηναγόρα του από Μεγάλων Πρωτοσυγκέλλων και Παραμυθίας. Η μία άγία, καθολική και άποστολική λειτουργία. Αθήναι τύποις <Μελίσση> 1937.—Περί της μελέτης ταύτης, ως και περι τινων άλλων νωσσι δημοσιευθέντων έργων του Σεβ. σ. προσεχώς έσται ειδικώτερος λόγος.

Χριστιανικόν Κατηχητικόν Δελτίον <Είρήνη>. Οί Πατέρες της Έκκλησίας περί έξομολογήσεως. Επιμελείη ήγουμένου Γρηγορίου Άγιορείτου, Έπιστάτου Μονής Καισαριανής. Αθήναι, 1937.

— Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α —
ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

† Μητρόπολις Σπάρτης

Η 'Ι. Μητρόπολις Σπάρτης διά της ύπ' αριθ. 209 έ.έ. προκηρύξεως αυτή; συνφδά τψ άρθρω 81 του κωδικοποιηθέντος νόμου 5439, καλεί τούς βουλομένους άπας μέχρι της 15ης Φεβρουαρίου 1938 έτους υποβάλλωσιν μετά τών νομίμων πιστοποιητικών αιτήσεως ύποψηφισότητος προς συμμετοχήν εις ένέργειαν εκλογής έφημερίου διά την χειρονοσαν θέσιν τοιούτου έν τώ χωρίω Σαλασσία του τέως δήμου Σαλασσίας. Έν Σπάρτη τή 18 'Ιανουαρίαν 1938.

† Ο Σπάρτης Διονύσιος.

† Μητρόπολις Αιτωλίας και Ακαρνανίας

Έχοντες ύπ' όψει τώ άρθρω 81 του κωδικοποιηθέντος νόμου 5439 περί ένοριακών ναών και έφημερίων κ. λ. π. προσκαλοϋμεν τούς βουλομένους νά καταλάβωσιν την κενήν θέσιν τακτικού έφημερίου ιερέως του έν Σταθά--Βάλτου ένοριακού ιεραύ ναού <Κοίμησις Θεοτόκου>, όπως μέχρι της 15ης Φεβρουαρίου έ. έ. υποβάλλωσιν ήμιν τά έν τψ άρθρω 83 του άνω νόμου όριζόμενα πιστοποιητικά προκειμένου ν' ανακηρύξωμεν αυτούς ύποψηφίους προς εκλογήν έφημερίου της έν λόγω ένορίας. Έν Μεσολογγίω τή 13 'Ιανουαρίου 1938 † ο Αιτωλινίας 'Ιερόθεος.

† Μητρόπολις Νικοπόλεως και Πρεβέζης

Χρησεύσης της θέσεως τακτικού έφημερίου της ένορίας Χανοπούλου προσκαλοϋμεν τούς βουλομένους νά καταλάβωσιν την κενήν θέσιν και έχοντας ύπό τού νόμου 5439 περί ένορ. ναών και έφημερίων όριζόμενα προσόντα, όπως έντός μηνός από της δημοσιεύσεως της παρούσης υποβάλλωσιν εις τά γραφεία της ιερά; Μητροπόλεως τά προβλεπόμενα πιστοποιητικά. Έν Πρεβέξη τή 5 'Ιανουαρίου 1938 † ο Νικοπόλεως και Πρεβέζης Άνδρέας.

“ΕΚΚΛΗΣΙΑ,,
ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. ΓΡΑΦΕΙΩΝ 24-195
Διευθύνουσα Έπιτροπή: † 'Ο Αθηνών ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ † 'Ο Έβρεσσος ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ † 'Ο Εάμβης ΙΩΑΚΕΙΜ
Υπεύθυνος, Η. Σ. Μανωλέσης

Τύποις <Φαίνικας> όδός Λεωνόπου 4, Τηλ. 54-229